

# DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període



Sèrie C - Número 713

Dijous, 21 de gener de 2010

## Comissió d'Educació i Universitats

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. FLORA VILALTA SOSPEDRA

Sessió núm. 42

### S U M A R I

#### **Sessió informativa**

amb el conseller d'Educació per a presentar el calendari i els continguts del desplegament de la Llei 12/2009, d'educació (tram. 355-00124/08) p. 3

#### **Proposta de resolució**

sobre la construcció d'un centre d'educació infantil i primària a Sils (Gironès) (tram. 250-02088/08) p. 25

#### **Proposta de resolució**

sobre la construcció d'un nou centre d'educació infantil i primària a Sils (Selva) (tram. 250-02135/08) p. 25

#### **Proposta de resolució**

sobre la construcció del CEIP Agnès, de Sitges (Garraf), i sobre la instal·lació d'una protecció acústica que hi redueixi l'impacte de l'autopista C-32 (tram. 250-02105/08) p. 26

#### NOTES

*Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.*

*El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.*

## SESSIÓ NÚM. 42

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix la Sra. Vilalta Sospedra, acompanyada de la secretària, Sra. Llansana Rosich. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Palomares Amat.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Batalla i Nogués, Sra. Fortuny i Torroella, Sr. Maimí i Pou, Sra. Rigau i Oliver, Sra. Ruiz i Isern, Sra. Vidal i Huguet i Sr. Vila i Vicente, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Ferrer Valls, Sr. Font i Cardona, Sr. Llevot Lloret, Sra. Pardell Veà i Sra. Prados Martínez, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sra. Cabasés Piqué, Sr. Freixanet i Mayans, Sra. Gomà i Pons i Sra. Roca i Perich, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. López i Rueda, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sra. Camats i Luis i Sr. Pi i Noya, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sra. De Rivera i Pla, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió el conseller d'Educació, Sr. Ernest Maragall i Mira, acompanyat del director general de Recursos del Sistema Educatiu del Departament d'Educació, Sr. Camil Fortuny i Recasens, i de l'inspector d'Educació adscrit a la secretaria general del Departament d'Educació, Sr. Francesc Vidal i Pla.

## ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sessió informativa de la Comissió d'Educació i Universitats amb el conseller d'Educació per a presentar el calendari i els continguts del desplegament de la Llei 12/2009, d'educació (tram. 355-00124/08). Conseller del Departament d'Educació. Sessió informativa.
2. Proposta de resolució sobre la construcció d'un centre d'educació infantil i primària a Sils (Gironès) (tram. 250-02088/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 472, 54; esmenes: BOPC 525, 8)
3. Proposta de resolució sobre la construcció d'un nou centre d'educació infantil i primària a Sils (Selva) (tram. 250-02135/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC, 479, 19; esmenes: BOPC 525, 9)
4. Proposta de resolució sobre la construcció del CEIP Agnès, de Sitges (Garraf), i sobre la instal·lació d'una protecció acústica que hi redueixi l'impacte de l'autopista C-32 (tram. 250-02105/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, juntament amb tres altres diputats del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 472, 65)
5. Proposta de resolució sobre la construcció del nou CEIP Serralavella, d'Ullastrell (Vallès Occidental) (tram. 250-02116/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 475, 49)

## La presidenta

Bé, bon dia, diputades i diputats. Comencem la primera Comissió d'Educació d'aquest període de sessions. Ens acompanya, avui, també el conseller, el senyor Ernest Maragall, i també a la Mesa tenim el senyor Camil Fortuny, que és el director general de Recursos del Sistema Educatiu del Departament d'Educació, i el senyor Francesc Vidal, inspector d'Educació adscrit a la secretaria general del Departament d'Educació. Benvinguts novament a aquesta comissió.

## Sessió informativa

amb el conseller d'Educació per a presentar el calendari i els continguts del desplegament de la Llei 12/2009, d'educació (tram. 355-00124/08)

I començaríem ja amb el primer punt, que és la sessió informativa a la Comissió d'Educació i Universitats amb el conseller per presentar el calendari i els continguts del desplegament de la Llei 12/2009, d'educació. Conseller, té la paraula.

## El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Bon dia, presidenta. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Com poden suposar, és no només amb normalitat, sinó també amb responsabilitat amb què podem celebrar aquesta compareixença a la Comissió d'Educació del Parlament per tractar de quelcom tan significatiu i tan, en fi..., amb tanta repercussió tangible, concreta, sobre la nostra vida diària en el sistema d'educació com són les previsions del conjunt de conceptes, de normes, de previsions d'actuacions que es deriven, que s'han de derivar de l'aplicació conseqüent del desplegament sistemàtic, ordenat, serè i tranquil, però, en tot cas, amb tota profunditat i amb la màxima ambició d'una llei vigent, de la Llei d'educació de Catalunya, la llei que vam aprovar ara fa tot just sis mesos o encara no sis mesos –o sis mesos sí que els fa, sí, sis mesos i mig.

*(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projectió de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)*

A mi em sembla que val la pena que aquesta compareixença, doncs, tracti de donar compte dels criteris i de les raons que van aconsellar al Govern adoptar un acord, en fi, seguint, precisament, una de les determinacions de la mateixa llei, en el sentit d'ordenar, de fixar unes determinades previsions de desplegament successiu amb els criteris d'igualtat, d'avenç ordenat i conseqüent, d'ordenació de les matèries i dels àmbits, d'acord amb el que ens semblava la millor garantia d'eficàcia i d'efecte positiu en el desplegament de la llei i seguint també el que la mateixa llei establí, és a dir, el termini màxim de vuit anys com a previsió global d'aplicació de la llei.

Deixin-me dir, d'entrada, que aquesta reflexió sobre el termini màxim aplica..., en fi, que quedi clar, que consti que és exactament això i no una altra cosa, que és un termini màxim, eh?, i que no..., és a dir, ningú ens obliga a esperar vuit anys per aplicar la llei. Però sembla que

va ser prudent, en el seu moment, que el Parlament inclogués en la redacció final de la llei aquesta previsió. Però jo el que voldria que quedés clar és que aquesta reflexió que faig entorn del període màxim del conjunt de la llei també s'aplica –i, per tant, no ho repetiré a cada moment– pel que fa a la vigència dels terminis màxims de cada un dels aspectes, àmbits, desplegaments normatius que apareixeran en l'exposició i que apareixien en l'acord de Govern que vam adoptar expressats en termes, efectivament, en fi, fixats en un dia concret –un dia, un mes i un any.

És a dir, que la nostra intenció és, evidentment, complir amb aquests terminis i amb normalitat, en fi, sempre que es reuneixin les degudes condicions de procediment, de reflexió, de participació o de diàlegs que, molt sovint, son i seran necessaris. Doncs, tractarem de ser diligents en l'aplicació de cada un dels aspectes de desplegament de la llei. I, per tant, en molts casos, la meva convicció és que estarem en condicions de treballar per endavant, de tancar, almenys des del punt de vista normatiu, moltes de les peces amb anterioritat als terminis màxims que es fixen en aquesta previsió.

I crec que això es fa, en fi, amb una raó de fons de prudència, de rigor i també d'actuar sense cap mena de precipitació ni cap mena d'acceleració dels esdeveniments, que són elements en el món de l'educació, molt especialment, que tenen efectes sempre negatius; i, per tant, apreciament el valor de l'estabilitat, de la gradualitat i de la capacitat d'assimilació d'un sistema que sempre demana, en fi, precisament això, estabilitat i tranquil·litat per poder treballar en les millors condicions. I, com que els canvis que s'han d'introduir són de profunditat, són d'ampli abast i, en fi, han d'afectar pràcticament tots els aspectes i totes les parts d'un sistema complex i d'ampli abast en el país i d'una mida que vostès coneixen perfectament, doncs, demana encara més aquesta prudència, aquest rigor en el desplegament.

Anem, en qualsevol cas, doncs, molt ràpidament a recordar les idees bàsiques i els principis que hem, tots plegats, inclòs, que hem decidit que, en fi, definien el model educatiu de Catalunya a partir de l'aplicació d'aquesta llei. No m'hi entretinc, és simplement, bé, perquè els tinguem al cap, per recordar-los.

El desplegament de competències amb la màxima ambició a partir de l'aprovació de l'Estatut. La Llei d'educació de Catalunya és una de les peces centrals del desplegament estatutari, i vam fer-ho a consciència amb l'aprovació de la llei, ho hem de seguir fent amb la mateixa consciència, amb el mateix esperit en el desplegament normatiu de cada una de les seves peces. I, per tant, com a conseqüència d'això, l'evidència que estem parlant de la definició, de la construcció no des de zero, no de nou, no arrasant res, sinó més aviat afegint i millorant un model educatiu propi; i, com a expressió que resumeix aquest model educatiu, la del Servei d'Educació de Catalunya, basat en els criteris d'equitat, suficiència, excel·lència i coresponsabilitat.

A partir d'aquí, modernització, el concepte de «cossos propis», el concepte de «proximitat», el de «convivència», el «règim lingüístic català», que la llei, diguéssim, no només defineix, sinó que blindava en el sentit més

estricte del concepte. La previsió econòmica acompanya la llei, l'objectiu, des del punt de vista de país, del paper de l'educació en el conjunt de la nostra societat i la nostra economia amb aquest sostre d'ambició d'arribar a un determinat percentatge del nostre producte interior brut.

En fi, em sembla que estem, en aquest sentit, en condicions de ser fidels i de respectar, precisament, tota aquesta..., tota l'ambició, tota la concreció i tot l'abast que la llei, en la seva aprovació, ens permetia.

Deixeu-me començar també, a més de recordar, en fi, el que aquí surt, a la diapositiva, el que ja els acabo de dir, la qüestió del termini d'aplicació màxim, vuit anys, és a dir, fins al 2017. D'entrada, cal afegir immediatament que, abans d'entrar, diguéssim, en els diferents aspectes i la seva cronologia, potser, no caldria recordar-ho, però a mi em sembla que és útil i que en siguem conscients, sobretot, que ja hi ha una part molt important d'aquesta llei que és d'aplicació directa, eh?, que no cal, respecte de molts dels seus articles i continguts, preveure cap desplegament ni cap previsió de termini ni cap concreció suplementària, sinó que són simplement qüestions que són d'aplicació ja ara, que ja s'estan aplicant o que hauríem de ser capaços d'anar aplicant d'una manera sistemàtica i progressiva.

Aquí, deixin-me dir que molts d'aquests aspectes són d'aplicació directa, però, al mateix temps, són, diguéssim, de contingut més..., en fi, no sempre de caràcter específic, immediat i tangible; molt sovint, són qüestions associades a principis, associades a drets, associades a aspectes quasi diríem de definició de cultura del nostre model educatiu. I, per tant, que hem de ser capaços que, efectivament, a més de ser d'aplicació directa, s'apliquin i estiguin presents, defineixin, informin i, d'alguna manera, siguin efectivament vius en la nostra realitat, en el dia a dia de les nostres escoles i instituts, dels capteniments de tots i cadascun dels agents de la comunitat educativa.

I, en aquest terreny, jo els diria que el que farem com a Administració, com a responsables efectius de l'aplicació de la llei, doncs, és també tractar de no només vetllar per la seva aplicació concreta, de cadascun d'aquests articles, dels que ja són d'aplicació directa, sinó d'anar afegint, amb les formes i amb les especificitats que convinguin per a cadascun dels temes i dels aspectes, les actuacions d'informació, d'il·lustració, de subministrament de pautes, de criteris, d'assessorament, en fi, d'aclariment, d'instruccions concretes, si és necessari, perquè tot això sigui, efectivament, alguna cosa més que retòrica o bones intencions.

Si repassem aquells articles d'aplicació directa, ens adonarem també de la importància o de la claredat amb què algunes de les qüestions, en fi, que la llei ens va aportar..., són ja avui, han de ser ja avui, i cada cop més, parts d'una normalitat, d'una definició, d'una característica indiscutible del nostre model educatiu. Des dels principis rectors del sistema que ens aporta l'article 2 de la llei, la definició del dret de l'educació i del sistema educatiu i del dret de l'educació integral, que ens aporta l'article 3 o l'article 7 amb relació a la bona convivència; el que al títol segon consta amb relació al règim

lingüístic i, en fi, amb totes les seves característiques; la consolidació legal de normes preexistents, les més significatives d'elles, les que procedeixen de la Llei de política lingüística, però no només, hi han també unes evidents aportacions i uns valors afegits en la nostra llei en el terreny del règim lingüístic.

I, a tot això, potser, val la pena afegir-hi ara la reflexió que aquesta llei s'està aplicant amb tota vigència. Per què? Perquè l'Estatut està vigent i la llei també, eh?, i, per tant, som responsables..., estem obligats a aplicar-la amb tota la seva intensitat i amb totes les seves previsions, tot i que, en fi –tampoc no és que sigui objecte explícit d'aquesta sessió, però que em sembla que és oportú recordar-ho–, tenim un front d'aplicació de la llei que és la seva defensa com a llei, eh? Almenys en dos terrenys: el terreny del recurs que el Partit Popular va presentar amb caràcter de recurs de constitucionalitat al conjunt de la llei..., al conjunt de la llei, no, a una colla de concrecions molt àmplies; i, d'altra banda, el procés obert pel Govern central en forma de requeriment, que està encara en fase de treball i de diàleg previ, però que té, en un termini relativament breu, obligació de concretar-se en unes determinades decisions, eh?

Ho dic perquè, potser, val la pena, en fi, salvar aquesta circumstància que sí que en som conscients. Però repeteixo que la nostra obligació és defensar la llei, també i molt especialment en aquests fronts, però, tant com aquesta obligació, tenim la de considerar-la, tractar-la i aplicar-la en la seva integritat i amb tota la profunditat i amb tota l'exigència que representa el fet que sigui una llei aprovada pel Parlament de Catalunya i perfectament vigent en tots els sentits.

Si seguim amb el repàs dels articles que ja són d'aplicació directa i sense entretenir-nos-hi..., estan en el document, forma part també d'instruccions que hem adreçat als centres, perquè aquesta consciència no només la tinguem com a Administració i, naturalment, com a representació ciutadana, aquí, al Parlament, sinó que, a més, sigui una informació i una concreció de què siguin conscients també els responsables directes de la seva gestió, en tant que continguts normatius, eh?, en el terreny, com hem dit abans, dels drets, dels principis del règim lingüístic, però també en el terreny de l'ordenació educativa, de l'organització dels centres, de la seva denominació, en fi, de qüestions o conceptes tan significatius com el de caràcter propi dels centres públics, el que ens aportava l'article 93 de la llei, de determinats aspectes, aquests sí, en molts sentits, que esperen i exigeixen desplegament normatiu posterior amb relació a la funció docent i a la seva caracterització i a la seva organització i gestió, en els temes de direcció dels centres, dels òrgans de govern que hi podem preveure, etcètera. Aquí, ja hi ha una base suficient de treball, de decisió, d'avenç i de millora que, a més, ha d'anar acompanyada, en molts casos, de les previsions que, ara mateix, estarem en condicions de conèixer amb una mica més de concreció i de detall.

Com saben, l'acord de Govern per aprovar aquest calendari d'aplicació és del 3 de novembre, és a dir, tot just fa dos mesos –dos mesos i escaig–, i, com dèiem, preveu un màxim de vuit anys, fins al 2017, i està ja vigent des

de la seva publicació el 16 de novembre, és a dir, fa exactament o quasi exactament dos mesos.

Els proposo que fem una anàlisi més temàtica que no pas estrictament cronològica, tot i que la cronologia, evidentment, sortirà sistemàticament al llarg de l'exposició i suposo que també del debat posterior. Però, en qualsevol cas, em sembla més útil i més entenedor i, en fi, més útil des del punt de vista de l'ordenació del debat, crec, també que la presentació d'aquestes previsions de desplegament del calendari sigui més per àmbits i qüestions, grans qüestions que ens aporta la llei, que no pas per la pura i estricta visió cronològica, que, forçosament, ens aportaria una dificultat d'ordenar l'anàlisi i la previsió en el seu conjunt.

Parlem, doncs, successivament, d'una colla de qüestions. Comencem pels centres educatius, en definitiva, allà on succeeixen les coses, la seva vida de l'educació, hem dit, la representació formal, personal i immediata, en fi, de la potència, de la universalitat, de la definició d'un país de la màxima ambició educativa com és el nostre.

Tenim, doncs..., aquí apareixen el que, segurament, són dos dels grans pilars del desplegament de la llei. I hi apareixen amb una previsió, en fi, de la màxima immediatesa, i, per això, parlem, en el cas del Decret d'autonomia dels centres, que és el primer gran decret de desplegament de la llei, del 31 de desembre de 2010; ha d'entrar en vigor. Això vol dir un treball intens, que, com saben, estem ja duent a terme amb tota..., en fi, amb una intensitat i també els haig de dir que amb una qualitat apreciables, des del punt de vista dels treballs que es fan des del mateix departament com des del punt de vista de l'oportunitat i capacitat de contrast, d'establir diàleg i de recollir aportacions, criteris i opinions del conjunt de la comunitat educativa i, naturalment, en primer terme i de manera molt específica, dels mateixos centres, de les seves direccions, dels professionals que hi treballen, dels seus representants també i, des d'ahir a la tarda, per cert, del Consell Escolar de Catalunya en la seva comissió específica, des del punt de vista de tractament de qüestions d'ordenació.

Ahir es va produir la primera presentació del decret, però és un decret que, per complir amb aquest objectiu, precisament, ha de seguir un tràmit que és, en si mateix, per definició, inevitablement llarg; algú pensaria que massa llarg, però que és com ha de ser, cosa que ens dona també oportunitat de treballar-lo amb absoluta consciència, en fi, serenitat i també, finalment, amb millor resultat. És, ho repeteixo, un, en fi, dels desplegaments normatius que definiran, que donaran sentit i que han de generar major contingut innovador en el funcionament, en la vida diària dels nostres centres i en el seu apoderament, enfortiment com a institucions centrals de la nostra educació.

Naturalment, no estic entrant –i, en fi, no crec que ho hagi de fer– en el contingut de cada un d'aquests decrets; hi podem entrar, si cal i si... Però em sembla que no és l'objecte de la sessió; es tracta simplement, ara, de tenir clara quina és la previsió de desplegament i aplicació.

Hi ha també aquest aspecte que és la concreció determinada sobre el règim jurídic de com s'han de crear

els centres públics, de com es poden crear centres públics d'educació des dels ens locals, de com s'avança en la direcció des de centres públics preexistents en el concepte de «centre únic educatiu» entre diversos centres reals i actuals d'una mateixa zona educativa, de com considerem i de quins requisits i quines previsions s'han de reunir per poder considerar que un centre educatiu, instal·lacions, equipaments i serveis oferts des de més enllà de la titularitat pública, però amb aquest caràcter, eh?, precisament, per tant, serveis educatius a càrrec d'agents econòmics, d'empreses o d'altres institucions...

Així, totes les previsions que estan contemplades en el títol sisè, en aquest sentit, i en la disposició addicional setena. I aquesta és una previsió per a la qual ens donem més temps, perquè té més..., en fi, té menys efectes reals i tangibles de canvi en la vida ja present dels nostres centres, però, al mateix temps, en canvi, té una alta exigència de, diguem-ne, precaució i de seguretat jurídica i de contacte, precisament, amb aquesta diversitat d'institucions i agents que hi han d'intervenir.

El mateix succeeix amb una funció que ja existeix i que està, per cert, desenvolupant-se amb molta potència i, en fi, des d'un punt de vista de la seva prestació, èxit indiscutible, però que, en tot cas, jurídicament, demana també de fer-se amb el màxim rigor i no necessàriament amb precipitació. Estic parlant del centre singular per a l'educació no-presencial, que fixem, com a màxim, en el 17 de juliol del 2012, és a dir, tres anys després de l'aprovació de la llei.

També, aquí, hi ha una qüestió fins al 2013 que fa referència a centres educatius, en aquest cas, els que imparteixen de manera integrada oferta i formació professional, i les escoles oficials d'idiomes, respecte dels quals s'han d'establir les datacions des de la situació actual. També ens donem temps, no estem parlant de cap situació ni crítica ni que demani canvis, diguéssim, d'urgència, ni molt menys; es tracta també, aquí, de fer bé les coses. Ho repeteixo, aquí, com a exemple, i no caldrà que ho faci massa sovint, que és un de tants casos en què, molt probablement, estarem en condicions d'anticipar aquesta data en la pràctica, si tot va en condicions normals.

El mateix podríem dir, però encara amb més èmfasi, amb relació a la qüestió següent. Perquè, aquí, es parla, és a dir, del període de vuit anys, el màxim, per a l'aprovació de la nova regulació del finançament, la creació, la consolidació i el sosteniment dels llocs escolars del primer cicle d'educació infantil, és a dir, del tractament institucional i econòmic d'una xarxa que ja té existència, que ja té ara suport econòmic des de l'Administració, però que demana, i demana d'una manera molt evident, concreció, estabilitat i millora d'aquesta situació.

Jo crec, sincerament, que aquest és un dels casos, encara que per prudència ens fixem, aquí, en el període màxim per fer-ho també per raons de regulació, per raons de relació i per raons de previsió econòmica, efectivament..., però és possible que l'efecte econòmic total i real s'allargui més temps, no sé si vuit anys o sis, però no veig cap raó perquè la definició i l'aclariment i l'inici de l'aplicació del nou model de relació amb aquesta

xarxa d'educació privada pugui començar molt abans d'això, eh? És a dir, amb dos anys o, inclús, abans; és a dir, que, aquí, les passes les podem fer des d'ara mateix. I aquí estem parlant, no?, del període màxim en el sentit d'incloure-hi tots els elements de la qüestió –la definició, l'establiment de les relacions adequades i l'aplicació efectiva de totes les matèries des d'un punt de vista econòmic i institucional. Aquí, hi ha qüestions d'autorització, qüestions de reconeixement, qüestions de planificació, qüestions, en fi, de... Suposo que en som tots perfectament conscients.

Amb relació a la direcció dels centres públics, aquí, apareix, diguéssim, el germà bessó del Decret d'autonomia, de què els parlava inicialment; és l'altra gran peça imprescindible o que és imprescindible que vagi en paral·lel i que aparegui, diríem, que simultàniament al Decret d'autonomia dels centres. No tindria sentit que aparegués amb pretensions d'aplicar-se i de ser plenament vigent el Decret d'autonomia, que no anés acompanyat d'una definició clara i contundent i, en fi, absolutament aclaridora de quines són les capacitats, les competències i les possibilitats d'actuació de les direccions d'aquests mateixos centres, als quals els hem reconegut autonomia.

I, per això, fixem el 31 de desembre de 2010, d'aquest mateix any, perquè això quedi regulat quant al concepte de la «direcció dels centres públics». I ens donem un temps més, que tampoc, necessàriament, s'hauria d'esgotar, però, en qualsevol cas, em sembla que és prudent disposar-ne, per entrar en els temes més, efectivament, jurídics, funció pública, amb relació a les condicions i a la consideració, des d'aquest punt de vista, del personal directiu d'aquestes direccions dels centres, concepte respecte del qual afegim o establim un termini fins al 31 de desembre de l'any que ve, de l'any 2011.

Hi ha una qüestió que continua sent important: mapa escolar, programació i escolarització. Saben que la llei aporta aquest concepte, que caldria que tots, diguéssim, tinguéssim clar de què estem parlant. No estem parlant de «mapa escolar» amb la interpretació que molt sovint hem utilitzat, i que és normal i legítim que ho hàgim fet, de previsió de futur, d'on volem arribar, de dibuix, en fi, de quin seria el mapa objectiu. Estem parlant d'una peça important que ara no tenim formalitzada, que la tenim, però no la tenim formalitzada, suportada en molts diversos materials, però no formalitzada, legalitzada i perfectament definida, que és el mapa escolar, és a dir, el coneixement real de què som, de què tenim, amb quines característiques, amb quina qualitat, amb quines prestacions, amb quina distribució territorial, etcètera.

I, per tant, aquest mateix any –hi estem treballant també, naturalment–, haurem de disposar d'aquest mapa escolar. Mapa escolar que és també una base imprescindible necessària, i és necessari tenir-lo, precisament, formalitzat, conegut, indiscutible, eh?, per fer bé la següent funció, que ens sembla que és molt important, que volem fer aquest any, que és la de, en fi, definir els criteris i els procediments per a la programació de l'oferta educativa que ha de tenir aquest país, i d'una oferta educativa, doncs, que ha de preveure i ha de contemplar el conjunt del Servei d'Educació de Catalunya

amb les seves diverses particularitats: centres públics de la Generalitat, que són, com saben, en fi, una majoria significativa, centres públics d'altres administracions, eh?, centres privats sostinguts amb recursos públics, centres privats no sostinguts amb recursos públics –és a dir, aquest últims, evidentment, no formen part de la programació, però sí que formen part del mapa i sí que formen part del patrimoni educatiu i sí que són dades a tenir en compte des del punt de vista del conjunt de la programació.

I, naturalment, això ho hem de fer, doncs, formalitzant també els mecanismes de programació oportuns, perquè aquesta tasca fonamental es pugui dur a terme amb les millors condicions. I, per això, tenim previst, més enllà del seu caràcter normatiu i dels procediments formalitzats que haurem d'aprovar, l'inici real de les tasques del funcionament de la taula de la planificació amb el sector públic, naturalment, i amb els representants de les diferents titularitats de centres privats sostinguts amb recursos públics per treballar, efectivament, en aquesta programació amb la màxima diligència i eficàcia.

Establirem també, a continuació, en un camp més de l'escolarització –i ens donem un temps fins al 31 de desembre de 2011 per fer-ho–, la meua, en fi, en aquest cas, voluntat, pretensió o opinió. Estem parlant, en fi, d'un curs que és més enllà del final d'aquest mandat. I, per cert, aquesta és una reflexió que hauria d'haver fet al principi.

En aquestes previsions –faig un parèntesi, menor, eh?–, també s'hi inclou un element de prudència i de respecte, en el sentit de ser conscient que hi hauran uns mesos llargs en què aquest Govern haurà de prendre decisions. Però tot aconsella que no prengui determinades decisions d'ampli abast o que configuren futurs absolutament significatius per a l'aplicació de la llei, perquè seran els mesos que aniran entre la convocatòria de les eleccions, forçosament aquest any –no sabem en quin moment, però aquest any–, fins a la presa de possessió i construcció d'un nou govern. En aquests mesos, a mi em sembla que també hem de tenir en compte que això influeix, en fi, almenys, en el ritme i en la intensitat amb què estem en condicions de prendre decisions tan significatives com les que comporta desplegar la nostra Llei d'educació.

Em referia amb aquesta prudència també, en aquest sentit, al necessari nou decret d'admissió d'alumnat en els centres, i és, en part, també per això, que preveiem la seva aprovació abans del 31 de desembre del 2011. Però, en condicions normals, hauríem de preveure que fos d'aplicació per al curs 2011-2012, eh?; si tot anés bé, no veig cap raó perquè no sigui així.

Per cert, en fi, és una qüestió menor, però, probablement, sí que tramitem aquest any una, en fi, molt específica modificació del Decret d'admissió amb algun dels aspectes derivats del règim lingüístic i tot això, que són ja d'aplicació, que estan sent ja d'aplicació i que han d'estar presents en les nostres normes de funcionament en aquests moments, i, per tant, que aconsellen la seva, diguéssim, consolidació normativa amb caràcter més immediat.

Igualment, hi ha una previsió en aquests conceptes de «mapa» i de «programació», en fi, del màxim període d'aplicació de la llei per a la delimitació i regulació de les zones educatives, en el sentit que el concepte ha d'estar definit i vigent, eh?, molt abans del 17 de juliol del 2017. Però ens sembla prudent també donar-nos aquest marge, des del punt de vista de la seva aplicació efectiva en la constitució i en la gestió del concepte en el territori.

En fi, això ja està d'una manera incipient i, diguem-ne, prelegislativa en funcionament. I, per tant, el que hem de fer ara és adaptar, consolidar-lo legalment, les experiències i els primers avenços en aquest terreny, però li hem de donar, efectivament, protecció i seguretat normativa i, per tant, redefinir les actuacions provisionals que hem dut a terme en aquest sentit per tenir seguretat i claredat en responsabilitats, funcions, capacitats i relacions que les zones educatives impliquen. Però, després, això fet amb caràcter immediat, eh?, ens sembla que és prudent tenir també tota la..., en fi, una perspectiva temporal més ampla amb relació a un altre tipus, en fi, de precaució o de previsió, que és tot el debat que tenim en aquest país.

Té a veure la definició de «zones educatives» amb l'ordenació territorial? Doncs, sí, ha de tenir a veure, ha de ser coherent i ha de ser sensatament conseqüent amb l'ordenació territorial. I, per tant, també seria absurd que ara ens precipitéssim a anar definint territoris i agrupacions o delimitacions que acabessin sent incongruents en el concepte gros que està també, com saben perfectament, sobre la taula.

Anem al sosteniment de..., al concepte significatiu i molt important de «sosteniment dels centres de titularitat privada», amb una diversitat d'aspectes que la llei, com vostès saben, contempla.

Tenim, diguéssim, amb un caràcter més immediat en aquest primer semestre del 2010, la necessitat de definir l'escenari econòmic, eh? –que quedi clar: definir l'escenari econòmic–, que ens ha de dibuixar, precisament, la gradualitat i el conjunt del procés per complir les previsions que la llei estableix amb relació a l'homologació de les condicions retributives del professorat que presta els serveis en els nivells concertats dels centres que estan integrats, inclosos, en el Servei d'Educació de Catalunya.

Per tant, el que hem de fer amb caràcter més immediat és definir, efectivament, l'escenari econòmic, el progrés, l'avenç de l'aplicació del principi d'homologació de les retribucions, aplicació que ha d'estar assolida –preveïem dos anys més enllà, abans del 17 de juliol del 2012, com a aplicació efectiva de les previsions d'aquest escenari econòmic.

Igualment..., i és alguna qüestió, en fi, d'alta significació i que, per tant, hem de tractar amb tanta, diguem-ne, urgència com prudència, però que hem de començar ja a treballar-hi immediatament, si volem, efectivament, que abans del 31 d'agost del 2011, és a dir, d'aquí a un any i mig, tinguem tancat, definit i, per tant, donant seguretat i perspectiva i horitzó al conjunt del Servei d'Educació de Catalunya, l'escenari econòmic que ens

ha de definir què vol dir «actualització gradual dels mòduls del concert per a tots els centres privats sostinguts amb recursos públics».

Això, per cert, té a veure també amb decisions i regulacions que poden aparèixer en l'àmbit estatal, i, per tant, que haurem d'estar en condicions de..., com sempre, respectant i defensant absolutament les capacitats i competències que estableix la Llei d'educació de Catalunya, però amb consciència i amb interès de fer les coses de manera sensata, institucionalment responsable i coherents amb aquest altre àmbit de decisió.

Igualment, doncs, estarem en condicions d'establir, abans d'aquesta mateixa data, el 31 d'agost del 2011..., haurà d'haver entrat en vigor el procediment reglamentari per a l'accés al concert educatiu i la seva renovació, que és la norma, diguem-ne, de procediment que ha d'acompanyar les decisions de caràcter econòmic que han de configurar el conjunt d'aquest edifici nou –nou en tots els sentits– de definició de què vol dir «centres privats sostinguts amb recursos públics» i «pertinença i integració en el Servei d'Educació de Catalunya».

El que afegim a continuació, doncs, és que, definit l'escenari i definides les regles d'accés a aquest model, a aquesta pertinença en el servei, sembla prudent preveure ara –quan tinguem l'escenari econòmic aprovat, ho podem dir amb major seguretat– un màxim que l'aplicació gradual d'aquesta millora en l'aplicació de recursos i de regles del joc en aquesta realitat es produeixi, en tot cas, abans del juliol del 2017, però, naturalment, amb avenç progressiu. S'ha d'acabar el 2017, no és que puguem esperar al 2017 per començar o per aplicar-ho; seria l'últim 5 per cent, per entendre'ns, que quedés d'un procés de gradualitat que, amb les dades que els he dit, haurem d'haver definit, primer, com a escenari econòmic i, per tant, també com a previsió d'aplicació, des d'aquell mateix moment, progressiva i gradual en el conjunt del sistema.

Passa el mateix en uns altres sentits, però, aquí, amb una especial, diguéssim, reflexió de seguretat i de prudència pel que fa al calendari de desplegament de la llei en totes les qüestions que afecten, en fi, un element fonamental del nostre model i del nostre sistema educatiu, que són les plantilles de professorat dels centres de titularitat pública, respecte als quals tenim una especial obligació i respecte als quals la llei estableix un conjunt de novetats significatives, però que, precisament, van acompanyades d'unes característiques de delicadesa i d'afectació a condicions laborals i professionals que ens demanen, que ens exigeixen encara més un procediment i una elaboració tan carregada de solvència, des d'un punt de vista jurídic i competencial, com carregada de prudència, des d'un punt de vista del diàleg i del contrast amb què hem d'anar definint, primer, i aplicant, després, les novetats en aquest terreny.

Això afecta, en primer lloc, una qüestió tan fonamental com aquest concepte de «definició de les plantilles», que és objecte, com saben, de debat permanent i de gestió necessàriament permanent també, perquè, aquí, hi ha un dels camps d'aplicació de recursos públics a l'educació de major significació i volum; i és també un dels camps que ens han de permetre definir des d'un

punt de vista d'ambició de qualitat els estàndards, les fites a què vulguem arribar, precisament, com a model educatiu.

I, per tant, aquest és el primer pas. El següent, la posada en peu de l'edifici conceptual que la nostra llei aporta d'una manera molt clara i que està..., en fi, i que és objecte, naturalment, d'expectació i d'interès i també –per què no dir-ho?– d'una certa inquietud legítima per part del conjunt de la professió docent, però que és on haurem d'encertar amb major claredat, que és en la definició dels sistemes de provisió de llocs de treball docent dels nostres centres educatius; tenim dos anys per endavant per fer-ho bé.

Els principis i les regles del joc bàsiques ja estaran en els decrets d'autonomia i de direcció que aprovarem aquest mateix any, però l'aplicació en tant que afectin drets i condicions laborals reconegudes avui..., doncs, hem de comptar amb aquest coixí de seguretat, de diàleg, de treball sistemàtic per fer les coses ben fetes, i perquè, quan parlem de «provisió especial» o de «concurs específic», estiguem fent les coses de manera que no tinguin, en fi, cap mena de repercussió en termes d'alimentar o d'augmentar aquesta inquietud de què parlava abans.

Però, en qualsevol cas, siguem conscients que aquí rau una part molt important de les possibilitats d'èxit en el fet d'aconseguir que l'autonomia tingui sentit i efectes positius, des del punt de vista de l'exigència que hauríem de considerar indispensable que l'autonomia vagi acompanyada d'estabilitat, d'estabilitat en els equips de direcció, d'estabilitat en el mateix projecte educatiu, d'estabilitat en les plantilles i, per tant, de la possibilitat de formar equips docents, de formar equips directius i de donar-los la perspectiva temporal i la confiança, la capacitat de prendre decisions també, que aquests sistemes de provisió ens han d'assegurar.

A partir d'aquí, hi ha tots els elements que han d'acompanyar sistemàticament aquestes qüestions, però que han de formar part també d'un mecanisme de reconeixement, de respecte, de confiança i d'estímul de la professionalitat dels nostres mestres i els nostres professors i tots els elements que han de definir què vol dir avui «carrera professional», com articulem la promoció i el reconeixement dels passos successius en aquesta carrera professional. I això també..., fixem en dos moments successius, durant el 2012 i 13, aquests conceptes, perquè, precisament, demanaran treball, paciència, negociació i rigor en la seva definició, primer, i en la seva aplicació, després.

Succeeix el mateix en parts ja més específiques. La definició d'alguns dels aspectes econòmics que s'han de derivar d'aquests conceptes nous de «carrera professional», com són els complements retributius, les condicions de treball, evidentment que hi estan associades en els casos en què no simplement estic parlant de funció docent en centres, sinó de docents en altres destins, amb règims de comissió de serveis, amb destinació a les nostres xarxes de serveis educatius, etcètera.

En fi, em sembla que estem, doncs, en aquest terreny clarament orientats. També, aquí, opera, eh?, la pru-

dència de... Aquest termini és el màxim. No vol dir que esperem aquest moment per començar o per tancar, vol dir que hem de començar a treballar i que hem de començar a treballar ara, i que ens sembla que és bo per a tothom, també per a la representació professional dels nostres docents, de comptar amb una perspectiva de temps suficient per fer-ho i per fer-ho bé, sense que això impedeixi, en cap cas, que, si hi han —com espero— resultats i capacitats de definir i tancar qüestions, encara que no sigui en la seva totalitat, doncs, puguin aparèixer en la nostra realitat i en la nostra previsió, des de tots els punts de vista, molt abans dels terminis màxims que aquí s'han fixat.

Anem acabant, anem acostant-nos al final. Hi han algunes qüestions molt significatives que també hem de contemplar en la seva plasmació formal, a vegades, no estrictament normativa, sinó més aviat institucional. És el cas de l'Agència d'Avaluació i Prospectiva de l'Educació. He dit abans «autonomia»; després, he dit: «Autonomia vol dir direcció.» I, ara, dic: «Autonomia i direcció vol dir avaluació.» I, per tant, posar en peu l'edifici normatiu que ha de donar realitat i fer tangibles el concepte d'«autonomia» i el concepte de «direcció» exigeix també, en paral·lel, simultàniament, disposar de l'instrument, de la institució, per tant, també dels operatius, dels recursos que la funció d'avaluació, en fi, ha d'assumir com a responsabilitat central en el nostre sistema, al mateix temps que posem en peu aquests altres conceptes de què parlava.

Per tant, la nostra previsió avui és que podem donar llum verda als estatuts de l'Agència d'Avaluació aquest mateix primer..., 31 d'agost de 2010 i, doncs, iniciar les tasques de constitució i de posada en marxa, en operació, a partir de l'inici del proper curs, en fi, amb la primera aprovació del contracte programa que serà necessari entre el Govern i la mateixa Agència d'Avaluació, etcètera.

Hi han, després, alguns aspectes, en fi, que fan referència segurament a qüestions d'ordre més organitzatiu intern o de funcionament i d'operació de gestió del conjunt del sistema, perquè són molt importants, com és, en fi, el procés d'implementació dels dossiers personals d'aprenentatge i dels registres acadèmics, que és una part formalitzadora, però jo crec que és imprescindible que la..., és tan imprescindible com el mapa escolar i com les qüestions de programació; és tenir uns sistemes d'informació que donin compte, efectivament, de la realitat, des del punt de vista de la individualitat, dels itineraris, dels recorreguts i dels resultats i, per tant, també de les perspectives dels nostres alumnes.

I això ens sembla que cal..., en fi, aquest sí que és un edifici en construcció progressiva, que ja ha començat. En fi, ha de respondre absolutament al concepte que defineix la llei amb la màxima previsió aquesta de vuit anys, però és molt evident que, no molt abans, no, és que aquest mateix any començaran a passar coses en aquest terreny. Em sembla que, aquí, en la definició i construcció de sistemes d'informació, particularment, en situacions i institucions com la nostra, que té una història complexa i no sempre afortunada en aquest terreny, hem de partir encara més d'una prudència que ens

asseguri tant que som capaços de renovar-la com que som capaços de garantir-ne la continuïtat i l'eficàcia del dia a dia, en aquests moments, en fi, per donar també seguretat i tranquil·litat a tots els elements de la nostra comunitat educativa, famílies, alumnes i als mateixos centres educatius i als seus professors.

La reorganització dels serveis educatius. Segurament, aquí també hi ha una previsió que es pot considerar, en fi, prudent en la seva plasmació temporal, el 17 de juliol de 2016. També estic convençut que, aquí, per poc normalment que vagin les coses i que siguem capaços de prendre decisions, que ho som, que ho serà qualsevol Govern, doncs, estarem, efectivament, en condicions d'avançar aquesta previsió en l'organització material, en la definició de què vol dir «serveis educatius» i «serveis didàctics de suport a la docència» en aquesta xarxa nostra de centres tan important.

El Pla per a la igualtat de gènere en el sistema educatiu, que té també contingut real i vigència en aquests moments. Ens donem un any i mig de marge per definir-lo, per donar-li la formalitat i l'aprovació imprescindibles.

I, per últim, ens queden les qüestions referides a una qüestió tan important com l'Institut Superior de les Arts, els ensenyaments artístics. L'institut, pròpiament dit, i el seu consell assessor..., que, en fi, l'important és la data del 17 de juliol de 2011, és a dir, que el curs 2011-12 es pugui iniciar amb l'Institut Superior de les Arts constituït i amb plena capacitat operativa.

Aquí també, com és obvi, hi influeix aquesta prudència de què els parlava abans, que, puix que per a aquest curs ja no és prudent de preveure-ho —estem en un any electoral i queden moltes coses per fer en aquest sentit i molta relació a establir amb altres institucions en el terreny aquest, precisament, de les institucions actuals que componen aquest concepte d'«Institut Superior de les Arts»—, ens sembla encara més prudent, diguéssim, preveure la seva vigència per a aquesta data de juliol del 2011.

Queden algunes actuacions de caràcter més divers, més específic. L'adequació de la composició de les funcions de la comissió mixta entre el departament i les entitats municipalistes. En fi, aquí també..., la previsió diu «durant el primer quadrienni», però tampoc veig cap... Aquí, hi ha una doble previsió electoral, que, potser, ens aconsellaria prudència: aquest any, hi ha eleccions autonòmiques, i, l'any que ve, hi ha eleccions municipals. Però, en fi, inclús, així, podria ser que no hi haguessin dificultats especials que ens impedissin que, al llarg d'aquest any o, com a màxim, de l'any que ve, tinguéssim aquesta adequació... És l'adequació de la composició, eh?, no estic parlant del funcionament i de la normalitat i de la capacitat de prendre decisions de la comissió que ja existeix, afortunadament, i que és tan..., en fi, que ens ofereix una vida tan intensa com apassionada de treball, de debat i de decisió; estic parlant de la necessitat d'adequar-la que la llei ens afegeix.

De la mateixa manera, i encara amb menys..., crec jo, amb el mateix respecte, precisament, a la normalitat de navegació d'una institució tan acreditada com el Con-

sell Escolar de Catalunya, doncs, ens sembla que ens hem de donar temps també per treballar amb el conjunt de la comunitat educativa què vol dir... Perquè, aquí, es tracta d'una llei, d'un projecte de llei per regular la nova composició del Consell Escolar; i, probablement, també no només composició, sinó també, eventualment, definició de funcions, capacitats i encàrrecs que el país li fa en la seva representació màxima, des del punt vista de la comunitat educativa de Catalunya.

L'estatut de l'exercici de les professions relacionades amb l'educació universitària. En fi, aquí tampoc hem pres una determinació..., hi ha una previsió, que és la màxima que ens dóna la llei; tampoc hi ha cap raó per suposar que no puguem posar en peu molt abans que això, almenys, un procés, diguéssim, conscient i compartit molt especialment amb els mateixos professionals per avançar i, eventualment, per tancar aquesta definició en temps útil molt anterior.

El mateix succeeix i, en aquest cas, segurament, amb encara més raons... El que passa, que aquesta introducció gradual de modificacions en els currículums, que té una previsió també de la màxima, de vuit anys, doncs... En fi, hi ha les previsions de modificació derivades de l'aplicació de la llei, però, aquí, n'hi seguiran havent sempre, diguéssim; vull dir, aquesta és una qüestió que està permanentment oberta, per entendre'ns, no? I que, en qualsevol cas, la meua imatge personal, en aquests moments, és que també seria aconsellable anticipar, o, almenys, que la major part de les modificacions que avui podem preveure en aquests currículums vigents... És que són tan..., no només de continguts concrets d'un currículum, sinó també són de concepte, de funció, de relació entre el concepte de «currículums» i el concepte de «competència», etcètera. Nosaltres, això aparegui i, progressivament..., però, des de molt abans, des de l'any que ve, com a màxim, amb tota seguretat, i progressivament.

I, per últim, hi ha aquesta previsió, que també és la màxima en el calendari aprovat, de formular les propostes legislatives per a la creació d'un instrument adequat per aconseguir la màxima eficiència en la gestió dels centres públics de titularitat de la Generalitat.

Aquí, el temps és aquest. Jo els anuncio que el nostre propòsit és començar formalment aquest procés aquest any; començar, no dic tancar-lo, però que, aquest any, aparegui, i també jo crec que serà, necessàriament, objecte de debat en aquesta cambra, naturalment, doncs, aquest concepte en la seva primera aproximació a un concepte institucional operatiu i d'objectius perfectament definit. Després, quant durarà aquest debat i quan estarem en condicions de fer-ho? Aquí, també hi intervé la prudència institucional en un any electoral, però ens sembla que és útil que la qüestió, el concepte i el debat que ha de suscitar sigui iniciat sense més tardança, precisament perquè estem convençuts que el sistema, aquest concepte i la seva plasmació posterior, els necessita amb una certa –i ho dic–, inclús, urgència.

En fi, fins aquí les previsions. Naturalment, estem a la seva disposició. I això està connectat amb moltes altres matèries i qüestions que influiran en la intensitat i en l'eficàcia amb què aquesta vigència progressiva de la

lleï anirà apareixent. Però, en definitiva, ens sembla que la imatge global que volíem donar en aquest Parlament respecte de les perspectives de desplegament de la llei està a la seva disposició. I joestic a la seva també, naturalment, per comentar-les i aclarir el que convingui.

Gràcies, presidenta.

### La presidenta

Gràcies, conseller. Passaríem, ara, doncs, la paraula als diferents grups parlamentaris. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Rigau.

### La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyora presidenta. I, com és costum parlamentari, donar-li la benvinguda, senyor conseller. Aquesta és una compareixença que vostè va demanar i que, per tant, nosaltres, amb molt de gust, hem seguit. Però també volíem saludar, abans que fos el moment d'entrar en el contingut, el senyor Camil Fortuny, que em sembla que és la primera vegada que ens acompanya a la taula, i el senyor Francesc Vidal; també, lògicament, el senyor Daniel Bullich, que, si no és ara a la sala, és com si hi fos. Bé, en tot cas... Perquè està sempre atent, no? Senyor conseller...

*(El conseller d'Educació intervé sense fer ús del micròfon.)*

*(Rialles.)*

Bé, no sé si... No haurà quedat gravat en el diari de sessions, però està bé, senyor conseller.

A veure, tenim aquí una situació particular, perquè, miri, per una banda, ens permet que el nostre grup fem una consideració política en aquest calendari. Perquè, és clar, és el calendari que temporalitza el contingut i les previsions d'una llei que el Govern va aprovar sense unanimitat. Però resulta que el calendari sí que l'ha aprovat amb unanimitat.

Per tant, ens trobem que les forces polítiques que van donar suport a aquesta llei no han consensuat el calendari. Era una opció del Govern, consensuar el calendari; no el contingut del desplegament, eh?, això entenem que és propi de cada Govern, però el calendari era altament recomanable que el poguessin consensuar les forces polítiques que hi havien donat suport i que podien ser alternativa de Govern.

Però resulta que no, que, en lloc de consensuar-lo amb la força política més important del Parlament, que havia donat suport a la llei, l'han consensuat amb el soci que no va donar suport a la llei.

Per tant, ens trobem que hi ha una periodització del seu contingut que ens fa pensar que pot tenir a veure amb aquesta circumstància; si no, no entenem per què no la van votar.

Aquesta és una primera consideració; l'altra és de qüestió tècnica. Miri, senyor conseller, nosaltres li agraïm que hagi vingut i, a més, sempre ens fa il·lusió, perquè solen ser compareixences vives i, a vegades, doncs, controvertides, i, a vegades, anuncia coses que hem previst que les pot anunciar, i, alguna vegada, en pot haver anunciat

alguna que no havíem ni previst que l'hagués anunciat. Però és que avui és el contrari. Lamentem, senyor conseller, que, en tota aquesta estona, vostè ens hagi explicat, d'una banda, el contingut que la secretària general va enviar en circular als centres tan bon punt va començar el curs, que era què és allò de la llei que s'aplicava automàticament. Aquella circular, recorda? Era d'un foli i mig, res. Bé, molt bé, tot sistematitzat, però allò ja ho coneixíem, i vostès, avui, ens ho posen en el dossier.

I una altra; vostè ens aporta aquí, en format powerpoint, l'acord de Govern. Oh, però és que l'acord de Govern és del novembre, era de 3 de novembre, i va sortir publicat al DOGC el 16. I, a més a més, com que l'acord de Govern ho feia per anys i en el DOGC es posa per temàtiques, doncs, bé, ens n'hem pogut fer encara més fàcilment la composició. I vostè, avui, ara, aquí ens ha llegit, pràcticament, el que deia l'acord de Govern.

Per tant, nosaltres diem: «On és la novetat?» Doncs, segurament que, buscant aquí la novetat, només la podem trobar en un tema que ja veiem que fa dies que planeja, que podríem parlar d'una reinterpretació de la LEC. Nosaltres ja hem vist des de fa temps que la LEC els fa por, eh? Per exemple, vostè sap que –ho vam dir–, quan vam fer el debat de política general, el molt honorable president de la Generalitat no va parlar mai amb el llenguatge de la LEC ni del model d'interès públic, ni del Servei d'Educació, sinó que va continuar dient allò que es considera políticament correcte. Quan ens van donar el dossier d'inici de curs, va passar igual: el Servei d'Educació de Catalunya no era enlloc, només parlaven, doncs, en el dossier del model tradicional de cada any.

I, ara, quan vostès ens posen aquí les idees bàsiques de la LEC, diem: «A veure» –i, ara, ho estàvem aquí comparant i analitzant amb els companys de grup, no?–, «clar, anem a veure què entenen per idees bàsiques de la LEC.» Això lliga amb el que diu la presentació, per exemple, de la publicació del Parlament? No, no coincideix. Coincideix amb l'estructura del preàmbul de la llei? Tampoc. Coincideix o reproduïx les previsions de l'article 2, que són els principis generals del sistema educatiu? Tampoc. És que reproduïx els de l'article 43, que diu els principis rector del Servei d'Educació? Tampoc.

Per tant, ja ho veiem. Competències. A competències, ja aprofitem per poder posar que es compleix el Pacte nacional per l'educació. Si això és implícit! Després del pacte nacional, hi va haver l'Estatut; després de l'Estatut, és la LEC. Aquesta voluntat de voler, a través del llenguatge, fer reviure altres fases del debat que ha portat a la LEC, desvirtuant el punt final de trobada, que era la LEC, ja es veu.

Per exemple, en competències, home, s'obliden d'una cosa molt important, que és la determinació del currículum, que és la que ens està qüestionant el Govern central amb el requeriment obert. I aquesta era fonamental, i era fonamental perquè formava part d'una de les competències compartides noves a l'Estatut, la que tenim plantejada a la problemàtica legal. Doncs, aquí, desapareix. Ah, això sí, eh?, que estiguin contents els del pacte. Si ja ho estan, perquè van votar la llei. Per

tant, per què no refocalitzem amb el contingut de la LEC i fem aquest camí conjunt que ens havíem dibuixat i no fem el camí invers?

Model educatiu propi. No posem ni la previsió de l'article 42.1 de model d'interès públic, que és la previsió de l'article 21 de l'Estatut, i ens inventem una altra qüestió que en diem ara «model educatiu propi». Diu que defineix el Servei d'Educació de Catalunya, però resulta que desapareix un element fonamental del Servei d'Educació de Catalunya. I, en el seu dossier, la idea bàsica de la LEC ha desaparegut, cosa que ens preocupa moltíssim, que és la gratuïtat. Diu: «Defineix el Servei d'Educació tenint en compte criteris d'equitat, suficiència, excel·lència i coresponsabilitat.» Els hi trobarà, però hi falta la gratuïtat, tant per als obligatoris com per als declarats gratuïts. És bàsic per a la LEC i per al Servei d'Educació, i, aquí, ja ens desapareix; malament.

La modernització. Bé, escolti, miri, la modernització la... Molt bé, la identifiquen amb l'autonomia, en podem parlar; la identifiquen amb el reforçament del paper de la direcció, en podem parlar. Crea l'Agència d'Avaluació; fins i tot, aquí, es descuiden de posar «prospectiva», perquè, com que això es va afegir en la LEC, eh?

Per tant, són unes idees bàsiques les que vostès han registrat i escrit, senyor conseller, que estaven en l'avantprojecte o són les de la LEC? Perquè fa pensar més que són les de l'avantprojecte, com si tot el debat costós i laboriós de tot aquell any de treball d'aquest Parlament no hagi quedat registrat en el pensament, que és allò que, després, quan s'agafa l'ordinador o el llapis, es materialitza negre sobre blanc.

Els cossos propis. Evident, hi estaríem d'acord, eh?

Proximitat. Vinga, som-hi. És una idea bàsica de la LEC. On és aquest concepte com a idea bàsica? És en la llei? Busqui en el seu mateix manual de la LEC. No el tenim com a concepte posat en l'índex final. Per què? Perquè és un element important, però no és un principi rector, i això ho sabem.

Per tant, així aniríem desglossant. Home, a mi que la llengua no aparegui, la formalització..., primera, que hauria d'estar molt més amunt, eh? Jo suposo que algun altre grup de la cambra estarà d'acord que la llengua, a Catalunya, és una idea bàsica o un principi rector del nostre sistema, que mereix estar molt més ben situat, perquè, en definitiva, senyor conseller, per nosaltres és gratuïtat, llengua, qualitat. Ara, no podem posar formalment que el català és la llengua vehicular de l'ensenyament, en lloc de posar que blindem el model? La idea bàsica no és que la llengua catalana sigui...? I es dominin bé dos i tres i quatre llengües?

Per tant, senyor conseller, què ens preocupa del que ens ha dit i del document que ens ha donat? Ens preocupa, bàsicament, doncs, que aquest Parlament, home, la comissió..., podíem haver estat informats de la previsió de calendari. Vostè podia haver, fins i tot, informat el Consell Escolar de Catalunya, que veig que ara li està recuperant, diguem-ne, les ganes de tractar-lo amb les formes que pertoqueu per evitar problemes com el del calendari escolar, que no ens havíem trobat mai que, so-

bre una proposta de dictamen, al final, només hi hagués acord a dir que no hi ha acord.

Per tant, senyor conseller, de tot això, que ja està al DOGC –que ja està al DOGC i fa dies que ens ho hem llegit–, hem d'entendre que vostès fan aquesta calendarització a través d'una reinterpretació dels principis bàsics de la LEC? És que, miri, quan una llei es parla i es resumeix literàriament sense citar els articles, un ja pateix –un ja pateix–, perquè, aquí, el que seria lògic és que, a les idees bàsiques, aquest epígraf que vostès han posat aquí, quedés clar quin és l'article tal, l'article tal, eh?, aquests elements. Clar, això no coincideix amb cap dels formularis dels articles.

Jo no és que sigui una legalista, perquè jo, en definitiva, sóc parvulista, però sí que respecto el treball i el punt de trobada que vam tenir. I vostès, a través d'aquesta lectura esbiaixada de la LEC, ens ho fan. Per exemple –li posaré només dos temes–, sobre el contingut en podríem parlar a bastament, i suposo que en el segon torn ho podré fer, però això ja entenc que, si vostès no han volgut pactar el calendari, doncs, ara, ja no ens correspon a aquest grup fer propostes alternatives de calendari. Però, a mi, sincerament, posar primer l'autonomia que el reforçament de la direcció, ho trobo perillós, perquè, d'autonomia pedagògica, ja en tenim als centres; el que no tenim són clarificades quines són les funcions de la direcció per poder arbitrar els interessos i els drets del professorat.

I suposem que aquest Decret d'autonomia, que vostès han donat a conèixer i que afecta condicions del professorat, també l'hauran de negociar amb el professorat. Ja l'han portat a la mesa? Em sembla que està a punt de reunir-se, avui o demà, per parlar d'aquesta qüestió. Paral·lelament al consell? Aquest tema s'haurà tractat i s'haurà clarificat o tornarem a tenir aquí un problema d'enfrontament amb els sindicats?

Però podem donar autonomia sense tenir els òrgans de govern del centre bé, que permetin l'optimització de recursos i pugui ser responsable, realment, la direcció de passar comptes? O no podem passar mai comptes a la direcció, perquè no li hem donat les atribucions suficients?

Podem, primer, regular la direcció...

#### **La presidenta**

Vagi acabant, senyora Rigau.

#### **La Sra. Rigau i Oliver**

Vaig acabant.

És vàlid dir que, el 2017, tindrem les zones delimitades i qualificades, quan tenim acords del consorci que desvirtuen el contingut de la LEC i que ja avancen en un territori concret com Barcelona amb unes noves competències, amb uns nous...? Fins i tot, els canvia el nom: «districtes escolars» per «zones». Les comissions acaba presidint-les el regidor i no persones del Departament d'Educació. Hem tingut dues resolucions de zones amb sentits diferents, i no ens ha quedat clar si la llei havia

d'adaptar-se a les experiències fetes o si les experiències fetes s'havien d'adaptar al que havia aprovat la llei.

Aquestes són les nostres primeres consideracions. I espero, doncs, poder fer la valoració de les paraules de resposta del conseller en el segon torn.

Gràcies.

#### **La presidenta**

Gràcies. Pel Grup Socialistes, té la paraula el senyor Daniel Font.

#### **El Sr. Font i Cardona**

Gràcies, senyora presidenta. Breument, per comentar la posició del Grup Socialistes sobre la compareixença del conseller. Com és lògic, la nostra posició és de suport, no?, al conseller, de suport a la seva iniciativa de desplegament de la llei, de suport al contingut concret del desplegament, d'acord tal com ho va aprovar el Govern, de suport al calendari, de suport a les explicacions que acaba de fer, ara, a la comissió, que són exhaustives i positives i clarificadores, com no pot ser d'altra manera per part del Grup Socialistes.

Creiem, realment, que el Departament d'Educació està fent molt bona feina, des de fa bastant de temps, durant tota la legislatura, però especialment en aquest últim moment amb la negociació de la Llei d'educació i el seu desplegament, sense perdre el ritme. No solament això, sinó que està liderant una nova concepció de la política educativa que passa pel consens –el consens–, i això és nou, és rigorosament nou; no hi havia hagut mai l'instrument «consens» en la política educativa de Catalunya, això és nou d'aquest Govern, i s'ha vist i, realment, ho ha implementat aquest Govern i aquest departament.

Promou consens allà on hi ha discrepància, unitat d'acció on no n'hi ha, visió de conjunt allà on s'installa una lògica de part, vocació d'integració allà on hi ha una dispersió d'acció i de voluntats en termes polítics, no? Tant és així que, com és sabut, el Ministeri d'Educació intenta seguir ara els passos del Departament d'Educació, promovent, igualment, àrees d'acord o de coincidència amb altres àmbits polítics. En aquest moment, en matèria de política educativa, com tothom sap i com els diferents mitjans de comunicació han apuntat una i altra vegada, el ministre Gabilondo intenta el consens i establir un àmbit d'acord perquè es pugui desenvolupar una política educativa eficaç i efectiva, de la mateixa manera que s'ha analitzat i s'ha arribat a la conclusió que era bo fer a Catalunya, no?

Aquesta acció de promoure àmbits d'acord, segurament, planteja més problemes que en el cas nostre, perquè l'interlocutor d'allà, doncs, és un altre partit, no és el PP, és el Partido Popular, i el Partido Popular, com és evident, no és la senyora Rigau, que és una persona extremadament capacitada des del punt de vista de la negociació, també una gran polemista, com s'ha vist ara, en aquest moment passat, en la seva darrera intervenció. El Partit Popular manté una actitud instrumental amb relació a Catalunya i també amb relació als temes educatius bàsics; per tant, allà, és més complicat, però

estan en l'intent i en l'intent també compten amb el nostre suport, no?

Pensem que el camí és realment aquest, el de sostraure l'educació dels canvis contingents de la correlació política i electoral del moment i mirar de fer alguna cosa que perduri, no?, i que compti amb suports més enllà dels propis, dels propis punts de vista, que perduri.

I és ben clar que el conseller d'Educació ha sabut estar davant d'aquesta necessitat, d'aquesta exigència de perdurabilitat en tot el procés d'elaboració i negociació de la Llei d'educació, i també ho està fent en el moment del desplegament, no?

Com en tots els processos polítics complexos, l'elaboració i aprovació de la llei també ha tingut contradiccions, no?, i conflicte i dificultats, com és lògic, resistència associativa i sindical, i també fluctuacions en l'acord entre partits en alguns aspectes, en alguns dels títols, algun dels aspectes parcials de la llei. Però el resultat final ha estat altament satisfactori; és la valoració que en fem, amb un alt nivell d'acord i de suport parlamentari, com és ben palès, amb un resultat útil, que és el que ara permet tenir una llei que permet el desplegament, no? I és aquí, en el desplegament, on el Govern pot manifestar més visiblement les seves prioritats, el seu perfil, les seves propostes concretes que el caracteritzen com a Govern.

Voldria dir alguna cosa més sobre la llei i el seu conjunt, no? Com és sabut, la Llei d'educació no és una llei curricular, és a dir, no té per objectiu proposar un nou currículum escolar més enllà del que ja marquen les lleis bàsiques espanyoles, especialment, la LOE, no?

La Llei d'educació de Catalunya reserva la capacitat d'intervenció curricular, com ha comentat ara la meva antecessora, en funció dels paràmetres concrets de cada escola; i això és una realitat. Però no estableix una proposta curricular alternativa ni té per objectiu establir una proposta curricular alternativa. De fet, és ben lògic que, si l'Estat és l'administració que assigna titulacions a les persones, també sigui la que promogui la coincidència de criteri en matèria de competències curriculars.

Dic això, perquè subsisteix una certa desinformació sobre aquest tema, no? En alguns àmbits educatius encara es creu que la nova llei comporta canvis en els plans d'estudi, per exemple, i l'objecten com una enèsima reforma d'aquests plans d'estudi, però és que la llei no parla per res de plans d'estudi ni té per objectiu fer-ho, no? Cal un treball de divulgació efectiva sobre els continguts reals de la llei, en aquest sentit.

Tampoc és una llei pedagògica, no?, bàsicament, per considerar que les tècniques pedagògiques han de ser tractades, principalment, en el marc de l'ofici, de la professió de mestre i de professor, i també en el marc de la formació inicial i la formació permanent del professorat.

La llei, el que és, és bàsicament una llei de caràcter instrumental, amb paraules del conseller. Com sabem, la llei té per objectiu principal facilitar nous instruments de gestió econòmics i jurídics eficaços, perquè cada centre escolar pugui fer realitat el seu projecte educatiu.

I això es basa en una concepció que creu que la pluralitat educativa abona la qualitat i l'evolució conjunta cap a la qualitat. I és en aquest sentit i en aquesta línia que ara es produeix això que estem analitzant avui, que és el desplegament.

Una associació educativa ens deia recentment que no sortien al desplegament: «Escolti, és que hem llegit el conjunt de punts que ha aprovat el Govern, i nosaltres no hi sortim» –no?, deia–, «és que no diu res de nosaltres ni del nostre sector.» Els ho havia fet notar l'oposició –sector musical, m'entendran–, dient: «Ho veieu, no hi sortiu, no?, no compten amb vosaltres.» I els dèiem que no podem aspirar que un primer desplegament ho tracti tot, integralment tot, no? És un primer impuls, una primera iniciativa, però n'hi ha d'haver més, segurament, en paral·lel, i, lògicament, també l'impuls normatiu ha de comportar un efecte sobre el conjunt del sistema educatiu, no únicament sobre aspectes parcials o puntuals.

Volem destacar, finalment, algunes etiquetes destacables. Hi ha hagut el powerpoint que ens ha explicat el conseller, ja és prou explícit, però n'hi ha algunes que marquen tot un conjunt d'acció en el desplegament i unes prioritats que, posades unes primer o unes altres, marquen un conjunt, realment, que determina la intenció del Govern i la voluntat d'anar endavant, no? Primer, autonomia dels centres. Segon, direcció dels centres. Tercer, impuls de l'Agència d'Avaluació de Dades –una altra fita fonamental. Quart, homologació de l'escola pública i l'escola concertada. I, cinquè, el compromís econòmic de caminar cap al 6 per cent del PIB de despesa total educativa amb relació al PIB. Són cinc punts de rellevància realment important.

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, estem davant d'un repte realment important. Per primera vegada, un govern de la Generalitat ha prioritzat, realment, l'educació.

El desplegament que estem analitzant avui suposa la concreció d'aquesta realitat, que, per primera vegada, un govern de la Generalitat ha prioritzat, realment, l'educació. No solament ha legislat sobre el tema amb el concurs dels socis de Govern i també de l'oposició, com tothom sap, sinó que ha començat a concretar un impuls de gran volada amb aquest decret i amb aquest desplegament que suposa la prioritització de l'educació. L'esforç és, per tant, ben visible i abundant, i, conseqüentment, compta amb la nostra plena confiança i suport.

Gràcies, senyora presidenta.

#### **La presidenta**

Gràcies, senyor Font. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Freixanet.

#### **El Sr. Freixanet i Mayans**

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, benvingut, així com els senyors Camil Fortuny, Francesc Vidal i, òbviament, el senyor Bullich, que sempre els acompanya. Permeti'm que la meva intervenció estigui basada en dos aspectes. Un, primer, en el purament ca-

lendarí de desplegament, que és, bàsicament, el motiu de la compareixença del dia d'avui, que és una compareixença demanada per vostè pròpiament i que també és en compliment d'una moció del Ple del Parlament de Catalunya, en la qual, doncs, se li demanava que vingués a explicitar quin era el calendari d'aplicació. Per tant, són dos aspectes que donen compliment a un mandat parlamentari i a un mandat de Govern, en el seu moment.

Miri, podríem analitzar... Òbviament, això, si..., suposo que, si tots els grups ens ho miréssim d'una determinada manera, cadascú podria fer la seva aplicació en un moment o altre, no? Jo, fent un repàs, doncs, què li diria? Doncs, que es demostra que el Govern treballa i que vol aplicar a fons la Llei d'educació, però, per altra part, li demanaria alguns aspectes, per exemple, el..., ja sé que tots ells diuen «abans de» i això d'«abans de» deu voler dir que, en fi, tant pot ser el 2010, com el 2011, com el 2012, per exemple, quan es diu abans del 2013, no?, que, per tant, podria ser en un moment o altre.

Però sí que és veritat que..., jo li diré que, des de l'àmbit municipalista, el tema del finançament de la creació i consolidació i sosteniment dels llocs escolars de primer cicle d'educació infantil, li demanaríem, eh?, en tant que hi va haver, doncs, un compromís explícit de les entitats municipalistes amb la Llei d'educació, que això fóssim capaços tots plegats de poder-ho avançar. Per tant, jo li ho suggereixo com un suggeriment, com un mandat, interpreti-ho com vulgui, no?, perquè, en tot cas, aquest grup parlamentari, evidentment, té aquest capteniment, però, en tot cas, li posa en el seu coneixement.

En el tema de la direcció, jo penso que, en fi, hi han dos aspectes separats, no?, vull dir, un ve en un any i l'altre ve en un altre. Jo penso que és important, vostè ho ha explicitat, és important que puguem separar..., un, estem totalment d'acord que hem de reforçar el paper dels equips directius en el centre i el seu compromís com a lideratge educatiu dintre dels centres i també més enllà dels centres, perquè, en tot cas, l'èxit educatiu no és únicament un èxit acadèmic, eh?, sinó que l'èxit educatiu va molt més enllà dels resultats acadèmics, no? Per tant, ens sembla bo, eh?, que estigui separat per poder entrar amb profunditat en el que ha de ser, doncs, un tema molt més professionalitzador del que seria la funció de la direcció o equips de direcció en els centres educatius.

També seria bo, des del nostre punt de vista, a part, doncs, de donar un paper important a les comissions de garantia d'escolarització, tot el tema d'admissió d'alumnat en els centres que presten el Servei d'Educació de Catalunya, que fóssim, potser, capaços d'avançar-ho. Li faig un suggeriment; entenc que el Govern actual està prou capacitat per prendre, arribant a acords amb qui hagi d'arribar a acords, doncs, per, d'alguna manera, donar-hi un impuls en aquest àmbit, no?, i, òbviament, també avançar en tots aquells aspectes que ens puguin conduir a la gratuïtat. No ens sembla... Vostè sap que, en el seu moment, aquest grup parlamentari va defensar una esmena que, finalment, doncs, la va deixar sobre la taula, com és el fet que enteníem que Catalunya no

havia de pagar el peatge de l'educació, no? Per tant, en aquest sentit, ens semblava bo que s'avancés cap a temes de gratuïtat del sistema, no?

I vostè també n'ha fet esment i, en tot cas, ja pràcticament ja ha donat resposta, però que sí que li demanaria que tot el tema que fa..., respecte a adequar la composició i les funcions de la comissió mixta del Departament d'Educació i entitats municipalistes, també fossin capaços d'avançar-ho. Jo crec que el Govern actual també, més enllà de les eleccions municipals que es puguin produir en un moment determinat, és a dir, l'any 2011, jo crec que, aquí, aquests acords jo penso que sobrepassen uns resultats electorals. I, per tant, des d'aquest punt de vista, hi ha prou voluntat, crec, per les parts perquè es pugui arribar, òbviament, a un acord en aquest sentit, no?

També, ja en aspectes més qualitius o del moment o digui-n'hi com vulgui, jo li volia fer un parell de preguntes o de reflexions entorn de dos aspectes que també un d'ells o els dos van motivar la meua interpellació en el Ple, en el sentit de com pot afectar o, en tot cas, quin és el paper o quin és el capteniment o quin és..., en fi, sí, per dir-ho d'alguna manera, com diem parlamentàriament, quin és el capteniment del Govern o del Departament d'Educació i del conseller amb relació al *Pacto* per l'educació –el *Pacto para la educación*.

És a dir, d'alguna manera, sabem que ben aviat hi deuen haver conferències sectorials, no?, a nivell d'Estat. I, per tant, doncs, a part que això és un tema que, potser, es pot treballar dintre del Congreso de los Diputados, és obvi que, potser, aquí, en fi, hem de ser curiosos, no?, u, en el fet que es respectin, evidentment, les nostres competències i, per tant, no es vulgui anar a un sistema uniformitzador de tot l'Estat en aquest sentit. I, per tant, aquí, podríem perdre-hi qualitat, i, per tant, no es pot ignorar quina és la nostra realitat, no?

I, per altra part, doncs, bé, jo penso que hi han altres aspectes, no?, que Catalunya..., si és que, en aquest sentit, hi ha voluntat de participar-hi i tenim prou experiència, com ha set el fet que hàgim fet el Pacte nacional per l'educació, primer, i, després, hàgim fet una llei, eh?, i l'Estatut. Evidentment, no em sap pas greu de reconèixer-ho, no? És a dir, per tant, hem fet tota una colla de passos que, segurament, l'Estat ja té una llei i, ara, vol fer el pacte, no?, que, a vegades, doncs, això pot o no semblar contradictori.

Per tant, no ho sé, jo crec que, fins i tot, es pot avançar en aspectes, no? Que, d'alguna manera, en aquests moments, alguns de nosaltres, tot i poder pensar que hi han aspectes que no són curriculars de la Llei d'educació..., però sí que a la LOE es planteja dels ensenyaments mínims, i que suposo que, potser, seríem capaços d'avançar en la concepció d'això i anar més en altres aspectes més europeus, com cap a un plantejament curricular més obert i per competències que garanteixin uns aprenentatges bàsics per a tota la població en el marc de l'educació obligatòria. I que això no ens permetés, a vegades, estar tan encotillats per aspectes que, després, poden portar a aquests requeriments, que també era l'altre aspecte que em va motivar la interpellació; és a dir, el tema d'aquest requeriment, discrepàncies del

Govern de l'Estat, bàsicament, que s'hi situaven, pel que coneixem, doncs, aspectes de cossos docents, per un costat, i per altres aspectes curriculars, no?, o de competències curriculars.

Per tant, fóra bo –fóra bo–..., i, aquí, li demanaria la següent pregunta, de dir, bé, vostè ho ha mencionat, no?, d'alguna manera, i no ho sé, fins on sigui possible i on la prudència no ens faci traïdors, per dir-ho d'alguna manera, doncs, d'alguna manera tot allò que sigui possible de dir, a veure com està això. Perquè, òbviament, això també podria afectar l'aplicació del calendari, o, més que l'aplicació del calendari, el contingut d'aquesta aplicació, no? Aplicació que, bé, no està renyida amb el fet, doncs, que reconeixem que, encara, al nostre país hi han tota una sèrie de dificultats, no?, que ens fan difícil assolir els objectius educatius i formatius previstos per l'OCDE per al 2020, és a dir, tot l'aspecte de la formació secundària postobligatòria, eh?, que són uns estàndards que hauríem de tenir; encara les taxes preocupants d'abandonament escolar prematur que, d'alguna manera, hem de ser capaços de corregir i que espero, que part de la Llei d'educació la vam fer també per assolir aquest èxit educatiu i aquest no-abandonament, no?

Com està o com veuen vostès que s'està canalitzant tot el tema que tots els centres del Servei d'Educació de Catalunya vagin adoptant els compromisos socials i de coresponsabilitat? Vull dir, si estem ben dirigits, si tots aquests aspectes creu vostè que estan avançant adequadament, no?

En fi, tot el que seria l'Agència d'Avaluació, entesa..., l'Agència de Prospectiva, d'Avaluació i de Prospectiva, que, d'alguna manera, hem d'entendre l'avaluació com un instrument de suport als centres educatius més que de control, no? Per tant, en aquest sentit, vostè ja ha avançat que és un dels compromisos; per tant, en aquest sentit, donar-los tot el reforç perquè ho puguem tirar endavant.

En definitiva, entre tots vam fer una llei d'educació que pretenia, doncs, objectius importants, no?: la construcció d'un projecte educatiu de país, en què la llengua és un element fonamental i bàsic i en què, pel que suposo que s'anirà veient, la cosa està ben dirigida i ben tractada, amb el benentès que això no vol dir renunciar a aprendre altres llengües, òbviament, i que això quedí molt clar, no?

I un dels aspectes que es deia era: «Més enllà del contingut de la llei, l'important és l'aplicació, i que aquesta aplicació i desplegament s'ha de fer amb el màxim consens.» Per tant, aquí, li faria la darrera pregunta, en el sentit que, el consens amb la comunitat educativa, com valora vostè que està en aquests moments? És a dir, en tots aquells aspectes que està treballant, que alguns, doncs, ja passen pel Consell Escolar de Catalunya, però amb tots els agents socials, comunitat educativa, patronals, etcètera, creu vostè que s'ha aconseguit? És a dir, d'alguna manera, aquest cert soroll que hi havia hagut, si l'estem portant a terme, si l'estem corregint i, en aquests moments, doncs, s'està arribant a un bon acord, no? I, d'alguna manera, si el consens serà peça

fonamental per tirar endavant aquesta Llei d'educació de Catalunya.

En definitiva, senyor conseller, donar ànims al Govern perquè desplegui adequadament aquesta llei. En aquesta llei tots hi vam posar molts esforços, i jo crec que, com hem dit moltes vegades, l'èxit educatiu necessita el concurs actiu de tots els agents. Per tant, en aquest sentit, el Govern i tots els agents que ho tirin endavant amb el màxim consens i que, realment, els resultats d'aquest país i de l'educació en aquest país puguin ser ben aviat, doncs, un trencament d'aquesta dinàmica que hi havia hagut fins ara; que això no vol dir que ens ho mirem negativament, sinó positivament, perquè, últimament, hi han hagut molts canvis positius, i la LEC, i la Llei d'educació de Catalunya, n'és una de les seves conseqüències.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

#### **La presidenta**

Gràcies, senyor Freixanet. Per part del Grup del Partit Popular, té la paraula el senyor Rafael López.

#### **El Sr. López i Rueda**

Gràcies, senyora presidenta. I gràcies al senyor conseller, i donar-li la benvinguda al Parlament de Catalunya i els agraïments per les explicacions que ens ha fet sobre el desplegament de la Llei d'educació. També volia agrair la presència i la visita del senyor Fortuny i del senyor Vidal i, com sempre, del senyor Bullich, i, per tant, doncs, les explicacions i tot el material que ens han preparat.

Jo començaré com ha acabat el representant d'Esquerra Republicana. Aquí, a la Llei d'educació, tots hi vam posar molts esforços, aquells que la van votar i aquells que no la van votar. I els esforços van ser un esforç..., perquè sabem que tots teníem el mateix objectiu, és la millora de l'educació a casa nostra, això ningú ho discuteix. El que passa, que, moltes vegades, els mitjans són diferents. I nosaltres vam ser molt crítics amb el que va ser la llei, i permetin que siguem una mica crítics, després de veure quin és el desplegament que vostès ens han presentat.

Miri, partim de la base. A mi m'ha sorprès molt que, en els criteris principals..., i ja ho dèiem: «Hem de fer una llei d'educació de Catalunya perquè hem de millorar la qualitat de l'educació de casa nostra.» Això és el primer, el que és l'anàlisi de base. I a nosaltres ens sembla molt estrany que, quan vostè ens presenta al primer i segon full els criteris bàsics de la llei, no parli de qualitat, desapareix la qualitat, no en parla, de la qualitat.

I a mi em preocupa molt, perquè nosaltres ho dèiem, i, abans, el representant d'Esquerra Republicana en feia menció: estem parlant de la reducció del fracàs escolar, que el tenim prop del 30 per cent a casa nostra; estem parlant de la reducció de l'abandonament educatiu prematur, que està al 27 per cent; estem parlant de la millora de les taxes d'idoneïtat en els quinze, setze, fins i tot, els disset anys, a la postobligatòria. I parlem d'altres aspectes com el nivell de formació de la pobla-

ció jove, que s'ha reduït en els últims anys, o aspectes tan bàsics com els coneixements instrumentals, i, aquí, hem de parlar de PISA, de com s'ha reduït tant el nivell de lectura –comprensió lectora– i l'escriptura, a nivell de ciències i a nivell de matemàtiques.

I això no és una afirmació intranscendent, és a dir, no és una afirmació de dir: «Són indicadors que podem discutir.» No, són objectius fonamentals de l'estratègia de Lisboa, i pensem que ni Catalunya ni Espanya compleixen amb l'estratègia de Lisboa; és més, en alguns indicadors, hem anat cap enrere.

Aquesta era la importància que nosaltres dèiem. I em sembla molt greu, primer, que no hagi fet referència a aquests aspectes, i, segon, que no incloem el que és el principi de qualitat dintre del desplegament de la llei.

Després, un altre punt que a nosaltres ens preocupa: la manca d'una memòria econòmica. I vostè ens pot dir: «Bé, a la llei ja tenim la memòria econòmica.» És cert, però també valdria la pena que, un cop vist quin és el calendari de desplegament de la llei, ens digui quina és la previsió econòmica de cadascun dels punts i quina és la previsió econòmica que té cadascun dels anys.

I li ho diem perquè nosaltres hem estat molt crítics, sobretot, per l'evolució –i li poso un exemple– del pressupost de l'any 2010, un pressupost que ja li dèiem que ens deixava, doncs, a les parts baixes de la despesa per alumne o un pressupost que no era el pressupost que millor podria reflectir el que havia de ser el compromís amb la Llei d'Educació de Catalunya. O, per exemple, la manca d'indicadors, i és un debat que sempre faig dintre de l'Administració i de les polítiques públiques: necessitem, quan parlem del desplegament, posar indicadors; el que no pot ser és que, simplement, diguem quines actuacions i polítiques públiques, que em sembla molt correcte, senyor conseller, però és necessari els indicadors. Què volem? On volem arribar? Què és el que volem aconseguir? Quines són les fites que ens proposem amb aquesta llei?

Perquè algú ha dit: «No és una llei pedagògica» –diu– «i no ho ha de ser». Nosaltres pensàvem que hem perdut l'oportunitat de fer més pedagogia amb la llei i d'incloure més una llei pedagògica, per exemple. I ja sap vostè que nosaltres sempre ho hem criticat, doncs, amb la reducció que es pugui passar de curs amb les assignatures suspeses que es passa avui en dia, és a dir, la promoció automàtica; això és pedagògic, i, per tant, nosaltres pensem que es podria millorar. O la millora de la planificació, perquè veiem amb preocupació, els darrers dies, per exemple, que, a Barcelona, s'hagin quedat 2.500 persones fora, sense plaça, a la formació professional, o els retards en la cobertura de les baixes, que molts directores –precisament, vostè parla de la direcció en aquest primer any– han criticat, sobretot a les terres tarragonines.

Per tant, jo crec que també hem de donar importància a aquest marc operatiu on està la llei. I, per tant, nosaltres creiem que és una oportunitat perduda que vostè no ens hagi fet referència ni a indicadors ni ens hagi fet referència a quins són els compromisos econòmics, després

de conèixer el desplegament que vostès ens parteixen, i la millora de la planificació.

Recuperació de la confiança. Jo he sentit el representant socialista, i no se m'ha pogut escapar el riure –ho sento molt–, quan diu que aquest és un model de consens, és a dir, la Llei d'Educació i aquesta administració, l'administració Maragall, és una administració de consens. Home, senyor conseller, vostè té una tasca molt important, i jo crec que ha de ser un dels primers punts i un dels primers pilars en el desplegament de la Llei d'Educació: recuperació dels consensos perduts –recuperació dels consensos perduts.

Escolti'm, vostè sap molt bé que hi ha una enquesta que es va fer entre el professorat –i la va fer el mateix CEO– que diu que el 70 per cent del professorat desconfia de la LEC. Home, escolti'm, si això és consens, escolti... El 70 per cent. Clar, la pregunta és –i s'hi ha fet referència quan es parlava que tenia a prop una mesa de negociació–: quines són les actuacions que vostè farà per recuperar la confiança del professorat? Perquè sap molt bé –i de l'experiència de la LOGSE ho sabem molt bé– que, si no hi ha la confiança del professorat, una llei serà pràcticament..., es desplegarà, però no s'aplicarà. I, al final, ha de ser una llei que provoqui també confiança dintre de les aules, i és molt important que provoqui aquesta confiança. I una llei que té, avui en dia, la desconfiança del 70 per cent del professorat, senyor conseller..., i li ho dic amb to de crítica, però també li ho dic amb to constructiu, en el sentit de dir: «Escolti, és que ha de fer tots els esforços per assegurar aquesta confiança.»

O la confiança, per exemple, de la mateixa societat, i podem parlar del calendari escolar com ha anat i també ja feia referència un altre grup parlamentari sobre aquest tema, que es van posar d'acord que no hi havia acord. A nosaltres ens preocupa que hagi sortit la proposta de calendari escolar no només amb l'oposició dels mateixos docents, sinó amb el no-recolzament de les entitats municipalistes, aquestes mateixes entitats que, després, han de desplegar també la llei i que vostè els dóna competències. És a dir, avui en dia, tampoc tenim la confiança de les entitats municipalistes, almenys, en l'àmbit del calendari escolar.

I nosaltres celebrem..., perquè sap vostè que, dintre d'una setmana, tot just, votarem una moció del Partit Popular en aquest sentit, del Partit Popular de Catalunya en aquest sentit, que diem: «Escolti, una de les condicions importants per a l'aplicació del calendari escolar...» Que nosaltres sap molt bé que vam ser un dels primers grups parlamentaris que vam dir que s'havia d'avançar el calendari escolar amb garanties, senyor conseller, per descomptat, amb garanties, i amb aquesta planificació, doncs; s'ha de fer sense cost ni sense despesa ni a les famílies ni als ens locals; precisament, un dels motius perquè el món local no li ha votat a favor.

I, després, també la recuperació de la confiança dels grups polítics d'aquesta cambra. Vostè va treure aquesta llei amb la majoria d'aquesta cambra; si no, no la podia haver tret –això és parlamentarisme bàsic. Però, avui, hem sentit, per exemple, el Grup de Convergència i Unió que es mostrava molt crític amb l'aplicació

de la llei; és a dir, ja estem perdent aquesta massa de recolzament que tenia.

Jo no sé si el Grup de Convergència i Unió el que fa ara és una justificació, una acció preventiva pel que pugui venir. De fet, va votar la llei i, per tant, és coresponsable. Però veiem que, de moment, ja en el desplegament ha perdut un dels seus socis cabdals en l'aprovació de la llei. Jo no sé si el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Alternativa li donarà recolzament al desplegament, perquè, si no, al final, es quedaran sols amb Esquerra Republicana, que això semblarà més *la extraña pareja*, no?, en l'aplicació de la llei.

És a dir, necessitem recuperar els consensos també polítics, almenys en el desplegament i, sobretot, en aquells aspectes importants que siguin en la..., i escoltarem, per descomptat, molt atentament el que ens digui Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa sobre aquest aspecte.

I un tercer aspecte. Jo sé que vostè ho ha comentat, sobre el recurs que nosaltres hem presentat, i jo crec que és bo que nosaltres li ho expliquem i ho expliquem a aquesta cambra.

Miri, nosaltres creiem en un model educatiu català, sí; el que no creiem en un sistema educatiu català separat, independent del sistema educatiu espanyol, no ho podem acceptar, no és el nostre model, no és el nostre model de construcció des del punt de vista espanyol ni és el model de construcció del que entenem l'autonomia catalana.

No estem d'acord –i ja ho sap molt bé– amb els cossos docents nacionals; pensem que van en contra de l'esperit de la Constitució. No estem d'acord amb un currículum que pretén separar-se del currículum espanyol, no hi estem d'acord; nosaltres entenem un currículum no uniformitzador, com ha dit algun altre portaveu, un currículum cohesionador a nivell de tot l'Estat.

I no estem a favor de la reducció i la retallada de les llibertats lingüístiques, i ja li ho hem dit. Aquesta llei, a nosaltres ens sembla que té una obsessió antilingua castellana, una obsessió fonamental, que podem compartir que altres grups parlamentaris, sobretot els nacionalistes, la puguin tenir; no entenem com el Partit Socialista la pot tenir, no? Primer, la reducció de l'escolarització en castellà a una atenció lingüística individualitzada, i de cinc anys passem a un any –això ja va ser un dels debats que vam tenir. Segon, el castellà, de fet, serà l'única llengua que no podrà ser d'ús docent a l'escola; i, tercer, com tot això no és suficient, doncs, estem obsessionats, en l'aplicació dels currículums, a no permetre aquesta aplicació de la tercera hora, és a dir, la reducció de tres hores de castellà a dues hores de castellà. Si això no és obsessió en contra del castellà, que m'ho expliquin.

Per cert, no hem estat els únics que hem dit això. Perquè és molt fàcil, i jo crec que el senyor Font, quan explicava allò del Partido Popular, no? –ho diu en castellà i amb accent català perquè soni més *castizo*, no?–, doncs, s'oblidava d'una altra cosa important, el Partido Socialista Obrero Español, quan el ministeri fa aquestes recomanacions –acabo, senyora presidenta–, més o

menys com les que hem dit nosaltres, de dir: «Escolta, és que hi han aspectes que són dubtosos, de dubtosa constitucionalitat.»

I jo volia agafar també la pregunta que li feia el representant d'Esquerra Republicana, que també la tenim apuntada, perquè ens semblava important, de dir: «Com van les converses amb el ministeri sobre aquest aspecte?» Perquè em sembla fonamental, sobretot, a l'hora del desplegament de la llei. Com van? Jo abans li he demanat... Bé, dintre la ponència. Jo li dic: «Sinceris amb aquesta cambra, expliqui'ns com van aquestes converses.» Perquè em sembla que és molt important, no només pel desplegament de la Llei d'educació de Catalunya, sinó també, com li recordaven, pel futur pacte educatiu a tot Espanya.

Gràcies, senyor conseller, senyora presidenta.

#### La presidenta

Gràcies. Pel Grup d'Iniciativa, té la paraula la senyora Dolors Camats.

#### La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies també al conseller i a l'equip que l'acompanya. No sé si sentir-me pressionada, ara que sé que tinc tota l'atenció del Grup Popular a les paraules d'aquest grup; jo creia que era sempre, certament, bé, i espero que, avui, no sigui una excepció.

Volem començar pel darrer que deia el Grup Popular i que hi han fet referència altres grups, i és fins a quin punt podem conèixer aquests diferents conflictes o les diferents, diguem-ho així, ombres que, en aquest moment, té la Llei d'educació en el seu desplegament, especialment, pel que fa referència al títol II; fins a quin punt podem conèixer com s'estan desenvolupant les converses amb el Govern o fins a quin punt el recurs en el Constitucional per part del Partit Popular fent referència a aquest aspecte de la llei..., si el conseller ens en pot informar, no sé si li podem demanar que s'obri, o se sincer, com deia el Grup Popular, però, com a mínim, sí que... El conseller ja ho ha fet, ha avançat, doncs, una mica la situació, però sí de conèixer més en detall a què ens hem d'atendre, eh?

No ens ha sorprès que el posicionament dels diversos grups sobre el desplegament de la llei vagi més enllà d'un posicionament tècnic o normatiu. És evident que és una qüestió altament política com es desplega una llei, i, especialment, la Llei d'educació. Perquè en la prioritització de l'articulat, però també de les diferents intencionalitats que porta la llei, és evident que hi ha una càrrega política, intencionalitat política i pressupost, diria; probablement la conjuminació de les dues coses és el que acaba determinant per què algunes coses passen davant d'altres, i, especialment, en una llei que, com se'ns ha dit sempre, és una llei volgudament oberta, volgudament interpretable, volgudament permissiva amb diferents lectures, perquè, volgudament, vol permetre que, sigui quina sigui la majoria que recolza el desplegament, que sigui quina sigui la majoria que recolza el Govern, que sigui quina sigui la majoria que està en el

Govern, la llei sigui prou vàlida. I, per tant, és evident que la intencionalitat política està en el desplegament i, com deia, també ens sembla en el pressupost.

Ja li dic, per tant –em sembla que algun altre grup també ho deia–, que, si fóssim nosaltres qui dirigíssim el desplegament de la llei, probablement, les prioritats serien unes altres i, probablement, el calendari del desplegament i les intencionalitats del darrere també serien unes altres. Em sembla que passaria, doncs, fos quin fos el grup que estigués dirigint o comandant el desplegament.

És evident que algunes de les propostes d'aquest desplegament responen –em sembla que el conseller ho ha dit, si no d'aquesta manera, gairebé– a elements de modernització. Probablement, és en les qüestions en què més consens la llei ha fet entre els diversos grups, amb recolzament o no a l'hora de recolzar la llei, però, fins i tot, a les discussions: elements de modernització del nostre sistema educatiu. Algunes que, fins i tot, no n'hem parlat avui o que no estan en el desplegament i que, indirectament, sí que crec que, d'alguna manera, responen al mateix esperit de la llei i, fins i tot, en el seu articulat, el pla d'inclusió, per exemple, que el Govern hi treballa, o tots els elements de digitalització, que el conseller va fer-hi referència a l'inici de curs, d'alguna manera formen part també del desplegament de la llei, de la modernització que la llei en parla, i que, avui, per exemple, no ens hi hem referit.

També els elements de blindatge d'algunes de les qüestions, especialment, del títol II, del que s'ha estat fet en el nostre sistema educatiu. Tot el que es refereix a llengua té, gairebé, una característica de blindatge; i, després de sentir el que deia el Grup Popular, amb més motiu, probablement, doncs, tenen aquesta característica a la llei.

Malgrat això, tan important és en el desplegament de la llei el que apareix com el que probablement no hi és; és a dir, allò que o no es treu a relleu, no? –s'han mencionat algunes coses–, com allò que volgudament –i tot és volgudament–..., però allò que o no apareix, dèiem, o està més relegat.

A nosaltres ens sobta que, si un dels pilars, per dir-ho, un dels objectius i un dels pilars de l'acord de la llei és precisament la creació del Servei Públic d'Educació, en termes LOE, o del Servei d'Educació de Catalunya, en terminologia LEC, perquè com a serveis no en coneixem d'altres, eh?, de terminologies, no aparegui com una idea bàsica o un frontispici o una línia a desenvolupar o un dels capítols o un dels epígrafs a desenvolupar en el mateix calendari i en la mateixa llei.

Hi apareix un objectiu com a centres educatius que es refereix, bàsicament, als centres públics –parla d'autonomia d'educació infantil–, i n'apareix un altre que és sosteniment dels centres privats, però ja no només la creació del Servei Públic d'Educació que fa la mateixa llei, sinó la consolidació d'aquest servei públic. A la consolidació del Servei d'Educació de Catalunya, que és el que hauria de permetre la llei en el seu desplegament, ens sembla que, ni que sigui, fins i tot, formalment, li falta la força o l'impuls que la mateixa llei

es marcava com a objectiu des del primer dia o des de l'avantprojecte, per dir-ho així, fins al darrer dia de la seva aprovació.

I ens sembla que no és només..., o que aquesta consolidació, desenvolupament i impuls no està supeditat exclusivament a la gratuïtat, com hem sentit abans, no es pot supeditar exclusivament a aquest aspecte, perquè la gratuïtat ve sempre com a contrapartida o com a segona cara d'una mateixa moneda, que és l'acompliment d'obligacions. Nosaltres hem volgut dir sempre «mateixos drets, mateixes obligacions»; segurament es pot dir d'una altra manera, però són dues cares de la mateixa moneda. I, per tant, tenen a veure amb el fet que, en un acompliment, hi ha unes garanties, en unes condicions, hi ha unes prestacions. Ja li dic que a nosaltres ens agrada dir «mateixos drets, mateixes obligacions» per a tots els centres d'aquest servei públic, i ens sembla que, en el seu desplegament, això podria quedar molt més clar.

Exemples: fins al curs 2012-2013, és a dir, tres anys després de l'aprovació de la mateixa llei, no hi ha previst un nou procediment d'admissió d'alumnat, que és un element força clau a l'hora de parlar d'aquestes mateixes condicions i, per tant, de parlar de les característiques amb què tots els centres poden treballar. No ens amoina només a nosaltres. La FAPAC els ha dit també, les famílies, en aquest cas, dels centres públics els han dit també que aquest és un tema que els preocupa en el desplegament de la llei.

També volem fer referència a una preocupació molt puntual, però que ens ha arribat, al nostre grup, i que ens en volem fer ressò a la comissió, avui, que aprofitem que hi ha el conseller.

Famílies amoïnades amb el que podria ser la derivada o el desplegament de la Carta de compromís, si es volgués portar a segons quins termes. Per exemple, pot un centre educatiu a mig curs anunciar a les famílies que és obligatori portar i comprar un uniforme? Pot fer-ho en ares d'una futura carta de compromís o en ares als propis drets que té un centre educatiu? D'un centre educatiu del Servei d'Educació de Catalunya, parlem, òbviament, eh?

Perquè aquest és un dels temes –abans el Grup Socialistes s'hi referia– en què la nova llei genera certa incertesa, en aquest i també en d'altres. Probablement, és lògic que, amb una nova legislació, s'obrin els recels, preguntes, dubtes sobre la nova legislació, sobre l'abast en què podrà arribar, el que podrà permetre i el que no, el que s'haurà de deixar de fer i el que, en canvi, s'haurà de fer de nou. I aquesta informació ens sembla fonamental; em sembla que també ho deia, hi insisteixo, el Grup Socialistes. Ajudaria a desvetllar alguns malentesos, a vegades, males informacions o, a vegades, fins i tot, intencionades –per què no?–, sobre la mateixa llei, el fet que es fes arribar informació, en aquest cas als centres, però també a les mateixes famílies directament, sobre saber a què tenen dret i a què no les famílies que porten els seus fills als centres del Servei d'Educació de Catalunya.

Perquè ens consta que en els centres públics s'ha fet arribar aquesta carta, aquesta circular amb les obligacions o amb els articles que són d'aplicació directa, però no sabem si s'ha fet arribar el mateix als centres privats concertats que també formen part del Servei d'Educació de Catalunya. I potser fóra bo també que tinguessin aquesta informació; igual que seria bo, hi insisteixo, que les mateixes famílies, en allò que és nou o en allò que pot suposar novetats cap als seus drets o les seves obligacions –la Carta de compromís és un element fonamental, en què crec que hi havia una coincidència entre tots els grups–, tinguessin també informació sobre aquestes noves obligacions o aquests nous drets que aquests elements els donen.

A nosaltres ens agradaria també veure, quan es pugui o degudament, i sabem que aquestes són..., no és tan senzill, probablement, moure la informació que això suposa o el treball que suposa donar aquesta informació, però que això formés part també de l'acompanyament, en aquest cas, al desplegament de la llei.

Finalment, nosaltres també hem de dir que no som tan optimistes amb el consens com les referències que feia el Grup Socialistes; suposo que és obvi que no ho siguem, com a mínim, pel consens que hem tingut fins ara. En tot cas, nosaltres creiem que, a Catalunya, vàrem ser capaços de construir llargament i amb dificultat, però molt positivament, un consens al voltant del pacte nacional i que, en certa manera, el vàrem deconstruir, especialment, en el darrer tràmit de l'elaboració de la llei. Em sembla que és obvi que aquesta és una valoració que fa el nostre grup i que és manifesta.

Però vostès tenen l'oportunitat, precisament, que, amb el desplegament, amb el calendari, amb la normativa, amb els decrets, aquest consens es reconstrueixi. És evident que és una qüestió activa que té a veure amb tots els agents implicats, no només amb els grups polítics, té a veure amb les famílies, amb els centres de tota mena i amb el professorat.

Per tant, el darrer que li volíem dir és això, que no s'estalviï el consens, que no és menys valent aquell que dialoga, escolta..., o no té menys iniciativa política aquell que consulta, contrasta o escolta i, fins i tot, aquell que és capaç de canviar les idees inicials.

Res més, i gràcies per les respostes que esperem.

#### La presidenta

Gràcies, senyora Camats. Pel Grup Mixt, senyora Rivera.

#### La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors Vidal i Fortuny... Con este calendario propuesto, señor *conseller*, para el despliegue de la aplicación de la LEC, desde nuestro punto de vista, no se abordan prioridades..., aquellas más urgentes desde nuestro sistema educativo, como son las carencias materiales y humanas. Tampoco vemos claro que se apueste claramente por la calidad.

Me estoy refiriendo, por un lado, señor *conseller*, a las llamadas «aulas prefabricadas de calidad» –o «barracones», para el ciudadano de a pie–, y, por otro, al número insuficiente de profesores. Es cierto –y se estuvo discutiendo aquí, en esta sede– que la plantilla de docentes se ha aumentado, pero el número de alumnos se ha visto incrementado en una proporción mucho mayor.

Estas dos carencias deberían atajarse sin más dilación de un modo contundente; si no, se corre el riesgo de hacer crónica la masificación escolar, tal como denuncian asociaciones de padres y sindicatos, insistentemente, con toda la razón; y, con ello, por supuesto, no se garantiza la calidad.

Por lo que se refiere a los cuerpos docentes, ni tiene el consenso de los sindicatos, en lo relativo a la profesionalización de las direcciones de los centros educativos, ni tiene garantizada su aplicación por el Gobierno tripartito durante la próxima legislatura, ni su creación tiene garantizada, asimismo, la adecuación a la Constitución.

Por ello, no nos parece apropiado que se aborden estas reformas, careciendo del necesario consenso político, sin el apoyo del profesorado y sin el apoyo tampoco de las AMPA.

Nada más.

Muchas gracias.

#### La presidenta

Molt bé. Gràcies. Passem, doncs, ara, la paraula al conseller perquè respongui algunes d'aquestes preguntes.

#### El conseller d'Educació

Sí. Gràcies, presidenta. Bé, quant temps tinc, presidenta? (*Veus de fons.*) Un quart d'hora? Déu n'hi do. No, ho dic, perquè s'han dit bastantes coses, i algunes d'elles em sembla que, en fi, mereixen o seria prou interessant de poder-hi aprofundir. Tractaré, doncs, de ser molt sintètic; no interpretin la brevetat com a manca de reconeixement del que plantegen.

Aquest document ens dona el marc..., el document, l'acord de Govern i el concepte i la compareixença és amb relació a la perspectiva, a l'horitzó, al marc general amb què estem treballant i a la definició, en fi, dels títols principals que componen el desplegament de la llei. No és, diguéssim, ni un balanç de la gestió del Govern ni estem, aquí, ara, en principi..., no vol dir que estigui prohibit parlar-ne, eh?, es pot parlar, evidentment, del que vulguin, però no estem analitzant la gestió ni el pressupost ni les decisions, diguéssim, de conducció de l'estratègia educativa en el seu conjunt.

És, efectivament, una responsabilitat del Govern haver aprovat aquest calendari per unanimitat, com em deia, senyora diputada de Convergència i Unió, senyora Rigau –només faltaria. Aquí no estem afegint contingut ni modificant-lo, ni estem, ni tan sols, orientant-lo amb la intencionalitat de Govern que deia la senyora diputada en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya; no, aquí, no hi ha intencionalitat política. Home, es pot llegir que hi ha intencionalitat política en l'estricta ordena-

ció, en l'assignació de terminis, però, no, en qualsevol cas, aquí no hi ha ni opinió ni afegit de cap mena amb relació a l'orientació amb què es desplegaran unes o altres coses.

Home, en principi, perquè es tracta, simplement, d'una peça de responsabilitat obligada, però també d'estricta descripció i coneixement i, per tant, també de debat lògic sobre com aplicarem la llei tal com és, eh? A partir d'aquí, sí que comença un debat polític, però això, el debat polític està en el Decret d'autonomia, per entendre'ns, i en cada una de les peces i en cada una de les decisions i en cada una de les estratègies, no estrictament..., excepte en l'aspecte de la seva..., i, en aquest sentit, sí que valdrà la pena comentar alguna de les coses que ha dit vostè i de les que ha dit també la senyora diputada en nom d'Iniciativa per Catalunya i alguns altres, i, bé, i també en nom d'Esquerra Republicana i en nom del Partit Popular, no?

Senyora diputada, jo li demano que no..., en fi, aquestes pàgines inicials..., és clar, jo, potser..., en fi, em diran que hi ha una ingenuïtat excessiva per part nostra aquí. Aquestes planes apareixen estrictament com un recordatori, com una manera de dir, tinguem en comú de què estem parlant. Ara, si vostès sotmeten això –i estan en el seu dret de fer-ho– a una anàlisi lingüísticopolítica d'interpretació semàntica dels continguts i, per tant, de les intencions que amaga, les que ensenya... «No hi surt la paraula tal; per tant, vol dir...» En fi, és un exercici perfectament legítim, però jo els asseguro que, des del meu punt de vista, ni massa útil ni té massa a veure amb cap intenció real ni amb cap disseny de cap mena; és simplement l'aportació d'un marc de referència conceptual que ens semblava útil que en disposessin per ordenar aquest debat.

Interpretar, com fa el senyor López, que ara ja no ens interessa la qualitat o que la llengua està en el lloc número dotze en comptes d'estar al número dos, en fi, és un joc sincerament que no hi trobo... De totes maneres, li asseguro que no té res a veure ni amb la intenció de venir aquí a debatre el calendari, ni amb cap mena d'interpretació, reinterpretació, ni amb cap mena de reconsideració ni relectura de la llei, del seu punt de partida ni de les nostres intencions.

Algunes qüestions que plantejava, senyora diputada... A veure, aclarim-ho, no és, primer, autonomia i, després, direcció. No és cert. Estaran vigents en el mateix moment i el mateix dia. Miri's bé la informació sobre això. El fet que ara estiguem, en aquest moment, en un procés de redacció obert que ja està en tràmit en el Consell Escolar del Decret d'autonomia..., els dos entren en vigor abans del 31 de desembre del 2010, els dos. El d'autonomia i el de direcció. Això és el que estem dient.

De manera que –ja ho he dit també– la congruència, l'exigència de simultaneïtat, de coherència entre les dues peces i d'aplicació simultània és òbvia. I en això estem pensant. Seria absurd que penséssim en una altra cosa. I quant a les hores educatives i al seu desplegament, escolti'm, aquí no hi ha cap invent, ni cap novetat, ni cap temptació de capgirar la relació entre llei i experiències en curs. Al contrari. La llei és molt

clara i molt definida. Tenim afortunadament –i també ha sortit en altres intervencions– una intenció perfectament..., en fi, tan contundent com prudent de desplegar aquests conceptes amb les degudes condicions, amb el diàleg necessari en el conjunt de la comunitat educativa i molt especialment amb el món municipal. I, en fi, així ho farem.

Per cert, una precisió amb relació a una preocupació que alguns han expressat amb relació a la comissió mixta amb les entitats locals. Aquí hi ha la prudència de què jo parlava i també hi ha un element específic que potser val la pena tenir en compte, que em recordava en Francesc Vidal, com sempre atent i savi. I és que hi ha una previsió de l'Estatut, que estableix el Consell de Govern Locals com a escenari... Bé, en fi, aquí hi ha una opció d'interpretació de quin és el paper i si aquesta comissió nostra s'ha de considerar una part, ni que sigui subsidiària, d'aquesta nova institucionalització. Després, tindrem ocasió de parlar-ne i només per apuntar un element de prudència, en aquest sentit també; no cap voluntat d'ajornar o d'endarrerir aquesta, en fi, institució que ha de seguir funcionant i que ha de fer-ho amb tota seguretat i amb una regulació efectivament definitiva.

Miri, deixi'm parlar un moment de política, perquè, si no, no tindrem temps i segurament és el que té més interès. Naturalment que hi ha una convicció plena de la necessitat de defensar el concepte «competencial», molt especialment en l'àmbit curricular, en el desplegament d'aquesta llei. Com no pot ser d'altra manera, no? Però... I això té, per una banda, les peces que hem dit. M'han preguntat alguns de vostès sobre com estan les converses. Miri, hi estem treballant, eh?, hi estem efectivament treballant. Jo espero que ben aviat serà possible posar en evidència aquest treball a partir de les sessions formals de la comissió que vam establir amb la representació del Govern central adequada, per tal que aquest treball es trasllueixi en forma de converses, primer, i –també, espero– en forma d'acords, en fi, finalment.

A més a més, naturalment, aquest treball ha de ser –ja és– coherent amb la defensa estrictament jurídica davant del Tribunal Constitucional amb relació al recurs que ha presentat el Partit Popular. De manera que això ha de tenir també la seva plasmació en forma, en fi, de posicionament propi. El que passa, que el calendari és molt diferent. El calendari de les converses amb el Govern central és acotat i immediat. El calendari pel que fa al tràmit constitucional és, en fi –com tots sabem perfectament–, absolutament indeterminat i no previsible a hores d'ara.

Al mateix temps, apareix aquesta iniciativa política del Govern espanyol del pacte educatiu. Nosaltres hi estem treballant? Sí. Hi estem aportant posicions? Sí. És hora de concretar-les i conèixer-les en detall? A mi sincerament em sembla prematur i precipitat. Seria imprudent per part meua ara avançar qualsevol concreció en aquest terreny.

L'agenda de qüestions que ha anat apareixent –de qüestions, ho repeteixo– és interessant. Jo crec que..., és congruent i és positiva amb relació a l'estratègia i a

la possibilitat de construir i de desplegar correctament la nostra llei? Jo haig de dir que sí. És a dir, la qüestió aquesta que està en el requeriment del Govern i que és essencial per a nosaltres, la qüestió competencial curricular, està plantejada? Sí. Tenim clara quina és la nostra posició? Absolutament. Crec que tenim perspectiva suficient per dir que això anirà bé? Home, jo haig de dir que sí, però és obvi que s'ha de treballar amb tota l'exigència, amb tot el rigor.

La qüestió –que també ha sortit en les seves reflexions– que no és pròpiament desplegament de la llei, però que sí que té a veure amb molts dels aspectes dels que han estat comentant en el terreny normatiu. És a dir, tot el tema que és més ordenació, model pedagògic i objectius; no estem parlant de desplegaments sinó d'objectius reals. Aquí no discutim objectius, avui. Possiblement que hi són. L'objectiu de reduir l'abandonament, l'objectiu de millorar l'èxit escolar. Això té a veure amb decisions sobre la frontera, educació secundària i obligatòria i formació postobligatòria? I tant que hi té a veure. Està bé que el pacte educatiu espanyol plantegi aquesta qüestió i s'ho plantegi en termes de voluntat, inclús d'acordar modificacions de la Llei orgànica d'educació? Doncs, naturalment que està bé com a intenció i com a qüestió.

Està avui el títol posat sobre la taula, i comencen a haver-hi posicionaments. Els respecto tots. Nosaltres, naturalment, tenim el nostre. Hi han coses –jo crec– efectivament a afegir i a dir; hi han qüestions associades al plantejament de la llei que estan en aquest terreny amb relació a aquesta qüestió que són útils. I, per tant, en el conjunt del debat, la nostra Llei d'educació està tenint un paper positiu, en aquestes dues qüestions i en la qüestió diguem-ne modernització, que també ha sortit en algunes de les seves intervencions.

Sí, algunes d'aquestes qüestions com les referides també a temes de funció pública, a temes de gestió i organització dels centres, doncs, sembla que poden tenir un paper en l'agenda del pacte. Doncs, tant de bo. Tant de bo que puguem efectivament verificar que una iniciativa estratègica i legislativa del nostre país té també possibilitats de plasmar-se, d'aparèixer en unes converses amb la voluntat d'acordar objectius, marcs comuns i estabilitat per a l'educació al conjunt de l'Estat. En aquests moments més aviat és una perspectiva interessant que haurem de ser capaços de concretar i de donar-li cos ben aviat.

Senyor Freixanet, sí, efectivament, estic d'acord amb vostè que hem de tractar d'avançar l'objectiu de la consolidació del tema de creació de places infantils i la relació amb un municipalisme en aquesta matèria, a mesura que la llei i la realitat actual ja ens donen una situació que ha de completar-se i ha de millorar-se, però que, al mateix temps, ha també d'oferir novetats significatives des del punt de vista de la seva definició conceptual i del seu finançament.

L'avançament del decret d'admissió que vostè ha plantejat –i la senyora Camats també–, ja ho he dit també: jo crec..., no veig cap raó que ens impedeixi intentar avançar-ho perquè sigui d'aplicació un curs abans del que la norma actual preveu. Ara, jo haig de dir: això

apareix –tinguem-ho en compte, siguem sincers–..., tenir un calendari electoral tal com és. Tenir un calendari electoral autonòmic i tenir un calendari electoral municipal. Això, influeix o no influeix? Tant de bo si no influeix. Jo provaré de fer-ho; ara, em sembla que és millor avui en tant que obligació legal, en tant que obligació institucional, fixar-nos aquesta prudència, si som capaços d'anar més enllà d'aquestes dificultats o d'aquestes complexitats derivades del calendari, doncs, en fi, *tanto mejor*, i em sembla que estarem tots també avançant en la direcció correcta.

El Servei d'Educació de Catalunya... Home, senyora Camats, no és que no surti, és que si va tot d'això... Aquí també hi ha una semàntica, diguéssim, no?, de l'acord. L'acord és necessàriament concret. No és un document de filosofia, una altra vegada de definició d'objectius, d'estratègies i d'establiment de prioritats. És un acord específic que diu, títol primer, *artículo 1*, passa això, i *sucesivamente hasta el final*. I això és el que fem.

Ara, apareix o no apareix clarament el concepte de Servei d'Educació de Catalunya? Apareix, per cert, en la llista de conceptes aquesta que s'ha interpretat com si..., amb aquesta, en fi, dedicació i passió per part d'altres diputats, però... I apareix clarament en totes les vessants que vostè mencionava, com ha de ser. Hi ha un efecte de conjunt? Home, doncs, sí que hi és. Que no està explícit? No, perquè no toca. No, en fi. No li demanin a aquest acord... Aquest debat el podem tornar a tenir.

La nostra voluntat és, efectivament, donar cos i consistència i visibilitat al Servei d'Educació de Catalunya d'acord amb el que diu la llei? La nostra voluntat, la d'aquest Govern i la d'aquest departament ho és total. I de fer ja ara les coses, més enllà dels terminis i de les normes... Que en la qüestió que també s'ha suscitat, en el clima, en les converses, en la posada en marxa dels mecanismes de relació, aquest concepte i aquesta realitat apareguin, en fi, amb tota seguretat i també amb la major satisfacció... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) No satisfacció des del punt de vista que tot siguin flors i violes. Des del punt de l'evidència que aquesta és efectivament l'estratègia, la voluntat de la llei, i la voluntat del Govern que el desplega, i això és el que farem.

Senyora Rivera, les qüestions que vostè menciona són encara més de gestió... (*Veus de fons.*) Ah, ja no hi és. Bé, doncs, fantàstic.

La qüestió del consens –si m'ho permet, senyora presidenta, només un segon–, trobat, perdut, recuperat, reconstruït, etcètera. Mireu, que el desplegament de la llei és al mateix temps, des d'aquest punt de vista, una exigència, però també molt clarament una oportunitat és molt obvi. És una exigència, perquè si jo m'entestés a desplegar la llei *contra viento y marea* i sense... La senyora Camats deia: «El consens també vol dir...» En fi, ha fet apel·lació als tòpics aquests que circulen, la valentia i tal, aquestes coses. Si en això hi estem d'acord. Ser valent no és ser imprudent ni és passar de tot. Ser valent és treballar pel consens, també. És el que estem fent.

Jo els haig de dir que avui –i avui, ho dic a consciència– estic un xic més ben posicionat en aquesta matèria, des del punt de vista de la meva convicció. Per què? Perquè ahir va haver-hi una sessió de relació amb el conjunt de les forces sindicals d'aquest país, que va servir per establir una agenda concreta de treball i de converses entorn del desplegament de la llei, en els aspectes que tenen una afectació laboral i personal. És clar.

I ahir també, per cert, es va, diguéssim, produir la primera escena de tantes que seguiran del Consell Escolar treballant efectivament i concretament sobre la primera de les peces normatives de les quals avui hem estat parlant. De manera que els elements perquè aquest consens efectivament es vagi recuperant, no reconstruint, reconfirmant i il·lustrant hi són tots.

I per cert, i per últim, el Consell Escolar sí que va donar suport formal al concepte central del nou calendari. I després, a més, va manifestar inquietuds d'uns i d'altres. Però suport a l'avançament del calendari a la segona setmana de setembre i a la introducció d'un temps d'una setmana al mes de febrer l'ha donat formalment i explícitament com a consell escolar. No confonguem les qüestions. Queden bastantes coses per comentar, però, en fi, perdoni, ja m'he allargat excessivament.

Gràcies, presidenta.

#### La presidenta

Si hi ha algun grup que vol repreguntar, molt breument durant tres minuts. Senyora Rigau, cenyim-nos al temps, si us plau.

#### La Sra. Rigau i Oliver

Senyora presidenta, li demano el mínim de flexibilitat que es té i que en altres comissions també és oportú i que vostè, en lògica, ha atorgat al conseller.

Miri, s'ha dit abans que aquest era el Govern del consens, i jo, en matèria educativa, crec, senyor Font, que és més oportú parlar, també, en tot cas, perquè el Govern no va tenir unitat, que també ha estat l'oposició del consens en educació, eh? Per tant...

A partir d'aquí, no és que nosaltres anem explicant, a la gent, hi sou i no hi sou. Vostè em pot dir si l'article 42 està desplegat en el calendari o no. Per tant, hi han moltes previsions de la LEC que no estan en el calendari. Fer notar això no és fer el que ha fet la representant d'Iniciativa. Fixin-s'hi, nosaltres hem votat la llei i a partir d'aquell dia no hem criticat absolutament res de la llei. Iniciativa pacta el calendari, vota el calendari, i aquí li retreu al conseller diferents aspectes del calendari, i, a més a més, es posa amb una discrepància. Hi ha intencionalitat política o no n'hi ha quan es fa un calendari? El conseller diu que no, la senyora Camats diu que ho van votar precisament perquè hi ha intencionalitat política en el que es posa i en el que no es posa. Perquè la LEC té moltes coses que no estan en el calendari. Però el conseller ens ha dit que el fet que no hi fossin no volia dir que no es poguessin fer. Per tant, fa una lectura diferent que Iniciativa. Per tant, aquesta discrepància ens està seguint.

Senyor conseller, comprenc que vostè ens hagi de respondre amb relació a les observacions que hem fet del document amb relació a les idees de la LEC que vostès han redactat. Però, és clar, fixi-s'hi, vostè ens diu, ens parla del marc de referència conceptual. A vostès els diuen, com a Partit Socialista, que solen ésser bastant aficionats a utilitzar Lakoff, oi, conseller?

I llavors és precisament aquesta mentalitat de «no pensis en l'elefant» que vostès –o una part de les persones de les seves forces polítiques– utilitzen sistemàticament unes expressions i no unes altres per mantenir un marc de referència conceptual que no és el que proposa la LEC. I vostès ho saben; i vostè aquest tema el coneix a bastament. Per tant, no liquidem tan ràpid com és que el departament a l'hora de parlar d'idees de la LEC utilitza un vocabulari i no un altre.

Amb relació a l'autonomia i la direcció. Miri, és evident que són dos temes íntimament relacionats. En tot cas, jo crec que hauríem de preguntar per què no hi ha hagut una proposta de desenvolupament simultani i, en canvi, n'hi ha... Vostè em diu: «No, no, és que van tots junts.» Miri, l'autonomia, en el punt 1.1 del calendari es desenvolupa el 2010, el decret; i, a la direcció, l'afecta. Una iniciativa el 2010 i l'altra el 2011. Però és que el títol 2 del decret –senyor conseller...–, de la proposta de decret que tenen, afecta completament la direcció.

Quines són les facultats de la direcció? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Només cal dir –em permet, senyora presidenta–, escolti, aquest efecte polèmic que està tenint ara, una qüestió que pot semblar anecdòtica i no ho és. Per poder expulsar un alumne quan en el règim disciplinari del centre es posa que es mereix una expulsió, s'ha de tenir l'acord de la família. Una cosa és que la família n'estigui assabentada; l'altra és..., on és l'autonomia? On és l'autoritat pública? Per a això vam demanar autoritat pública? Perquè un pare pugui dir: «No li deixo expulsar-me l'alumne»? Una altra cosa és dir: «Què faig amb aquest alumne expulsat?»

Per tant, hi ha moltes qüestions que poden afectar, debilitar, enfortir o dificultar la direcció. I en aquest sentit, permeti'm que, pel que fa a les zones, la resposta és absolutament vaga –la que m'ha donat–, perquè vostè sap que hi ha un acord de novembre del consell de direcció del consorci que crea els districtes educatius en substitució de les zones, en regula l'organització i el funcionament al marge de les previsions de la LEC. I això no és el que permet l'article 123 de la LEC, que dóna al consorci la possibilitat, la facultat de delimitar les zones, no de canviar-ne ni el nom ni les funcions, ni la composició.

I que, pel que fa al pacte d'Estat –que nosaltres què més voldríem que l'exemple que hem pogut col·laborar a construir aquí, a Catalunya, tingués també una dimensió estatal–, home, el perill està clar: PP-PSOE, PSOE-PP. Però el que sí que som conscients és que tots plegats estan esperant a veure què passa amb la sentència de l'Estatut per saber aquest pacte com ha de quedar. Perquè trobem a faltar veus contundents per part del ministeri, per part del PSOE, de dir que qualsevol pacte amb el PP no passarà mai per crear i permetre que es creï

una doble xarxa lingüística a Catalunya, i que el dret a elecció de llengua a l'escolarització canviï el mapa i el model lingüístic. Aquest silenci, senyor conseller, per part del PSOE, i per part del Govern central, des del nostre grup, ens preocupa profundament.

### El presidenta

Gràcies. Senyor López, té la paraula.

### El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Per algunes puntualitzacions, tres minuts, molt breument. Jo li parlava al senyor conseller de temes que em semblaven importants. I quan parlem del desplegament d'una llei i quan parlem del desplegament de polítiques públiques que han de desplegar una llei, hem de parlar d'una sèrie de factors, i no podem parlar només d'un desplegament normatiu.

Vostè ens ha parlat d'un desplegament normatiu, purament normatiu. Jo..., escolti, vostè té tota la llibertat de fer-ho, però quan parlem del desplegament d'una llei, hem de parlar del desplegament econòmic de la llei, hem de parlar del desplegament dels objectius, dels indicadors que necessitem. Miri, ahir parlàvem, precisament, d'un expedient de la Sindicatura de Comptes que li retreia, precisament, al Departament d'Educació –precisament això– la manca d'indicadors, objectius clars, etcètera.

Això és important en unes polítiques públiques. I quan li diem que falta la qualitat no li estem parlant d'aquest joc semàntic que altres grups parlamentaris fan. És que per a nosaltres és molt important. No podem parlar de la Llei d'educació... A veure, la Llei d'educació ha de tenir un objectiu molt clar. És a dir, l'autonomia dels centres no és un objectiu, és un mitjà. Que els directors tinguin més capacitat no és un objectiu, és un mitjà. Per què? Per millorar l'educació a casa nostra. I per millorar l'educació a casa nostra no hem de perdre de vista quins són els indicadors que tenim avui en dia. Indicadors que havíem de complir l'any 2010, segons l'estratègia de Lisboa, que no complim ni Catalunya ni la resta d'Espanya.

Per tant, em semblava important que quan parlem d'això parlem de: quina és la situació de partida, quins són els indicadors i quins són els recursos econòmics. És cert que la llei té una memòria econòmica, però també és cert que quan vostè ens planteja el desplegament, doncs, aquesta memòria s'ha de revisar.

La recerca de complexitats. Jo m'alegro que ara estigui un xic més esperançat. Però que estigui un xic més esperançat a nosaltres no ens dóna més esperança. Perquè la desesperança era molt gran. Ara vostè està recuperant complexitats. Complicitats que vostè mateix va destruir. Complicitats –li ho recordo– que vostè mateix va destruir amb l'aprovació de la llei. Li ho ha recordat un grup de Govern –li ho ha recordat un grup de Govern.

I escolti'm una cosa: jo ja li vaig dir a la senyora Rigau, que ara es mostra molt, molt crítica, que, bé, vostès van pactar la llei amb ella, però l'estan aplicant amb Iniciativa per Catalunya, pel recolzament que Iniciativa per Catalunya va donar a aquesta llei. I no estic fent

partidisme. Estic fent també..., parlar de complicitats i de recerca de complicitats a nivell polític.

Avui, després d'escoltar la representant d'Iniciativa per Catalunya molt atentament, no m'ha quedat clar si hi donen suport o si no hi donen suport. No m'ha quedat molt clar, perquè diu: «Els nostres objectius són altres diferents.» Amb la qual cosa, escolti, vostè avui –i prengui'n bona nota–..., parlamentàriament vostè va treure una llei amb la majoria d'aquest Parlament, però avui se'n va amb un recolzament de la minoria. Perquè només el seu grup –només faltaria– i Esquerra Republicana li han donat suport clar, al desplegament d'aquesta llei. A nosaltres ens preocupa. És a dir, avui nosaltres, senyor conseller, si em permet, estem un xic més desesperançats en l'aplicació d'aquesta llei.

Gràcies, senyora presidenta.

### La presidenta

Gràcies. Senyora Camats...

### La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Celebro que no només el Grup Popular sinó també el Grup de Convergència i Unió avui ens hagin escoltat amb tanta atenció. I, de fet, ens ratifiquem en el que dèiem, després d'escoltar la segona intervenció de la senyora Rigau, en què el desplegament de la llei, si no té intenció política, la tindria clarament, una intencionalitat política diferent, si en el Govern hi hagués Convergència i Unió. Ens ha quedat meridianament clar després de sentir-la. I, per tant, hi insisteixo, si ara no la té, la tindria i ben diferent si qui estigués en el Govern no hi fos.

Només volíem recordar-li que hem fet referència a algunes preocupacions puntuals a la nostra intervenció, i no sé si el conseller tindrà temps de fer-hi referència, sobre el tema de l'obligatorietat de l'uniforme, per exemple. I volem acabar també comentant el tema del consens, perquè si la nostra intervenció ha estat plena de tòpics..., miri, no en sabem més, ja li ho dic, conseller. Però, en tot cas, el que sí que sabem és que s'està treballant per reconstruir-lo, i la nostra intervenció el que sí que ha volgut ser –perquè al Grup Parlamentari Popular li quedi clar– és un encoratjament que aquesta reconstrucció del consens, en la qual sabem que el Govern està treballant, arribi a bon port.

Gràcies.

### La presidenta

Gràcies, senyora Camats. Conseller, té la paraula.

### El conseller d'Educació

Sí, molt ràpidament, presidenta, gràcies. El calendari hi és tot, eh? L'article 42 i l'article..., en fi, de l'1 a l'últim. No, no hi trobo a faltar res. Home, no està en aquest document, diguéssim, explícitament. No hi ha citats article per article. Diu: «El Servei d'Educació de Catalunya necessita desplegament específic.» Necessita desplegament amb tots i cada un dels elements que li han de donar, efectivament, vigència i contingut. És clar que sí.

Hi han qüestions com, per exemple, la declaració d'interès públic de centres d'educació postobligatòria. Doncs, això podem fer-ho en el marc de les peces de desplegament, en el moment en què tingui coherència, que tingui suport normatiu suficient i que tingui acord, tal com l'hem definit explícitament en aquest calendari, amb relació, per exemple, als temes de programació o als temes de gratuïtat del concert o als temes de posada en peu gradual de tots els mecanismes de concreció d'aquest Servei d'Educació de Catalunya, que em sembla que estan perfectament i explícitament definits.

A veure, jo... El que passa és que, escoltant això, jo no sé si aquest és un debat entre vostès o un debat amb aquest departament. Mireu, això del consens també és instrumental. Mireu, jo, si estic plantejant aquest calendari, és perquè crec que tenim una estratègia per a l'educació d'aquest país. I aquesta és la qüestió que és central. I, per tant, aquest Govern i aquest departament faran tot el que estigui a les seves mans per garantir que aquesta estratègia tiri endavant. Que això recomana, aconsella, en molts sentits exigeix que hi hagi el màxim acord? És evident que sí. I farem tot el possible per obtenir-lo. Ja ho estem fent, ja vam fer-ho i ho seguim fent. De manera que no hi han d'haver dubtes en això.

Ara, aquí tot aquest tema, dintre del Govern, fora del Govern... Mireu, que hi han tots els escenaris i hem de treballar amb tots a la vegada. El Govern, més enllà del Govern, amb el Consell Escolar, amb els representants dels professors, amb la representació de les famílies, amb la representació dels centres de titularitat privada... És clar que sí, amb tots i amb cada un d'aquests elements, d'aquests agents, d'aquestes parts del país i de la comunitat és imprescindible treballar i arribar a acords. Però és encara més imprescindible decidir, governar, prendre decisions i tirar endavant amb la llei tal com està constituïda. És la nostra obligació: aplicar-la, la llei. I això ho farem, i estic convençut que ho farem, efectivament, amb les degudes condicions des del punt de vista de la seva percepció i de la subjectiva visió que des de cada un dels sectors es pot tenir.

També els dic una cosa: el consens, el guanyarem amb l'aplicació. És a dir, que moltes de les posicions basades en la interpretació, en la semàntica o en un darrerament judici d'intencions, legítim –i en política encara més–, amb l'aplicació efectiva de la llei, dels seus preceptes, dels recursos que preveu, de la memòria econòmica, etcètera, resoldran, aclariran, guanyaran confiança, faran guanyar confiança a molta gent que ara pot pensar, pot seguir mantenint inquietuds. Què passarà amb la llei quan l'apliquin? L'hem de resoldre tota abans, la inquietud? Home, tant com puguem, sí. La millor manera de resoldre-ho és aplicar la llei i demostrar que la seva aplicació, efectivament, és en benefici, per exemple, de la professionalitat i de millors condicions de treball de tots els nostres representants.

Senyor López, la qüestió dels indicadors. Miri, aquí també hi ha un risc de confusió. Una cosa és la memòria econòmica i els seus compromisos, i els compromisos que representa respecte de la llei. Això està clar. I no cal ni modificar-ho, està dit, escrit i publicat i conegut. Una altra cosa és que la conducció de l'estratègia educativa

i del Govern exigeixin un sistema d'indicadors o uns indicadors suficients i, a més, que tinguin relació, per exemple, amb els indicadors internacionals.

Però això no té res a veure amb el desplegament de la llei. Això en qualsevol cas..., encara que no tinguéssim cap llei, serien igualment imprescindibles. Els tenim; són suficients? Jo crec que no. Els tenim ben articulats i tenim prou sistemes d'informació per seguir-los adequadament? També crec que encara no. Estem treballant per modificar-los? Absolutament sí. I aquest mateix any i aquest mateix trimestre i semestre tindrem ocasió de comprovar-ho i verificar-ho en el terreny que a vostè li interessa i que a mi em sembla raonable, però que, ho repeteixo, no té relació directa amb el desplegament de la llei.

Minoria de suport en aquest desplegament? Mireu, jo crec que no. Jo crec que tenim una majoria de suport perfectament explícita. Jo interpreto també com a recolzament les reflexions que fa la senyora diputada de Convergència i Unió. No com a recolzament... Només faltaria que no tingués dret a discrepar i a criticar aspectes d'aquest desplegament, però ho fa amb una evident consideració de la llei com a pròpia. I això, que l'honora, és la confirmació que aquesta llei segueix sent la llei de la majoria dels ciutadans de Catalunya. I així seguirem treballant.

I naturalment que discreparem amb la intencionalitat política última de la seva aplicació amb alguns aspectes; o que podem discrepar en l'ordenació o en la prioritzaació. Però estem suportant la llei d'una manera indiscutible. Estem decidits igual a aplicar-la, amb tota la intensitat i amb tota la integritat. I això és el que farem.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Gràcies, conseller, per la seva compareixença. Aprofitem dos minuts per acomiadar el conseller i continuem amb l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i dos minuts i es reprèn a dos quarts d'una i set minuts.

#### La presidenta

A veure, la proposta és que els punts número 2 i número 3... El número 2 és presentat pel Partit Popular i el número 3 és presentat pel Grup de Convergència i Unió, que és el mateix, és la Proposta de resolució sobre la construcció d'un centre d'educació infantil i primària al municipi de Sils. Les podríem veure conjuntament, eh?

#### Modificació de l'ordre del dia

I, després, avisar també que el punt número 5 el Grup de Convergència i Unió l'ha posposat, eh? Per tant, quedarien només dos punts de l'ordre del dia.

Bé, doncs, veuríem conjuntament els punts número 2 i número 3.

**Proposta de resolució**

sobre la construcció d'un centre d'educació infantil i primària a Sils (Gironès) (tram. 250-02088/08)

Donaríem, en primer lloc, la paraula al Grup Parlamentari del Partit Popular. Té la paraula el senyor Rafael López.

**El Sr. López i Rueda**

Gràcies, senyora presidenta. Aquesta proposta, que la vam presentar l'1 de maig, està motivada perquè aquella mateixa setmana el Departament d'Educació va negar la construcció d'un segon centre a Sils, un segon centre d'educació infantil i primària al municipi de Sils, a Girona, que havia d'entrar en teoria en funcionament a partir del curs 2009-2010.

Aquesta negativa es va dir que era per la manca d'una xifra suficient de demanda, que es xifrava en cinquanta-tres futurs alumnes. El que passa, que aquesta xifra no comptava amb aquells que ja no s'havien inscrit al CEIP Jacint Verdaguer a l'espera d'una nova escola. És a dir, que eren unes xifres –si em permeten l'expressió– que estaven a la baixa en la realitat del municipi.

La decisió es va conèixer dues setmanes després que l'inspector del Departament d'Educació visités el municipi juntament amb el futur equip directiu del centre i amb alguns dels mestres i es reunís amb els pares, i que diguéssin que el projecte educatiu es posaria en marxa precisament l'any 2009-2010.

Hem de recordar que aquest CEIP, el Jacint Verdaguer, on hi han escolaritzats, en aquests moments –o hi eren escolaritzats en aquells moments–, al voltant de cinc-cents nens i nenes..., actualment alguns estan estudiant en barracons, en una situació que s'allarga durant molt de temps, i hi ha alguns cursos que es troben, fins i tot, triplicats, com és el cas de P5.

Per tant, el que demanàvem –i el que demanem– és que el Parlament insti el Govern de la Generalitat a rectificar la decisió del Departament d'Educació i que es posés en marxa –es garantís, segons el temps, l'enfocament temporal de la proposta, doncs–, es garantís que aquest entrés en funcionament a partir del curs 2009-2010, encara que fos en mòduls prefabricats.

Gràcies, senyora presidenta.

**La presidenta**

Gràcies.

**Proposta de resolució**

sobre la construcció d'un nou centre d'educació infantil i primària a Sils (Selva) (tram. 250-02135/08)

Senyora Rigau, per defensar la seva proposta de resolució...

**La Sra. Rigau i Oliver**

Gràcies, senyora presidenta. Ja s'ha dit, en part, però hem de dir que el curs 2009-2010 ha començat amb una línia a Sils i amb barracons –o bé mòduls prefabricats al pati, diguem-ne, no? Però també és cert que en la mateixa línia s'han hagut d'habilitar allò que se'n diuen «bolets» en llenguatge col·loquial, eh? I, *excursus*, un grup més. Això, doncs, ha fet que el tema ha evolucionat, i en aquests moments –no sé qui del Govern contestarà a aquesta qüestió, senyor Llevot–, doncs, ens consta –i, si no és així, que m'ho digui el senyor Llevot– que en aquests moments ja s'ha acordat adequar el centre a dues línies. És un centre d'aquells que venia –si no recordo malament– del Pacte de la Moncloa, que tenen ics espais que es poden reconvertir en aules i que es farà una ampliació per poder convertir el centre d'una línia a dues.

Ara bé, quan es va demanar un nou centre era no només perquè hi havien aquests «bolets» i s'havien de substituir els barracons que es necessitaven per començar el curs, sinó perquè, demogràficament, semblava que Sils es dibuixava en una població de tres línies. Però sí que és veritat que actualment a P3 tenim cinquanta-dos alumnes. Per tant, hem de veure si en el padró, que consten ja seixanta nascuts, es consoliden aquests seixanta per tenir tres grups de vint o si hem de fer alguna combinació.

Per tant, atès que ja hi ha un solar disponible; atès que el departament s'ha compromès a estudiar si es confirma la tendència que permetria tenir un centre d'una línia convertit en dues i una escola nova per tenir-hi tres línies, conscients que no arribarien a vint-i-cinc però que seria una bona aposta de qualitat; i atès que l'adjudicació de l'ampliació que permetia convertir el centre Jacint Verdaguer d'una línia en dues ja s'ha fet, nosaltres anunciem que acceptaríem l'esmena del Govern i que acceptaríem el text que vostès ens proposen que diu que: «S'insta el Govern a posar en funcionament» –a la programació, per dir-ho així– «la construcció d'aquesta nova escola d'acord amb les necessitats d'escolarització del territori.» Per tant, jo ja anuncio l'acceptació de l'esmena i el seu raonament.

**La presidenta**

Gràcies. Per presentar l'esmena, té la paraula el senyor Antoni Llevot.

**El Sr. Llevot Lloret**

Moltes gràcies, senyora presidenta. Efectivament, tot el que han comentat ja en l'exposició de motius, tant el senyor López com la senyora Rigau, doncs, forma part de la realitat dels fets. Tanmateix, jo he pogut saber a última hora que..., estic parlant d'aquest dematí, que he parlat amb el director de serveis de Girona, eh? Bé, i el que m'ha comentat a mi és que, a més a més que s'ha aprovat un acord de Govern per ampliar i millorar l'escola de les dues línies Jacint Verdaguer, a més a més, al setembre ja van començar en aquest solar amb una instal·lació d'un *kit* de mòduls amb tres cursos –aquest cinquè que s'havia de triplicar i uns altres–, amb la qual cosa, doncs, gairebé que es podria plantejar, els podria

demanar, senyora Rigau i senyor López, que no sé si té massa sentit, fins i tot, l'esmena ara per ara.

Tanmateix, com que vostè ja s'ha pronunciat en el sentit d'acceptar-la i està preparada, doncs –per què no?–, la podem tirar endavant, l'esmena, i podem aprovar-la, però sabent que fins i tot la situació real és encara millor del que ens podíem imaginar. Perquè, efectivament, el debat es va produir a Sils i amb el departament i tot plegat, en aquell moment que vostès van presentar la proposta de resolució; doncs, va produir aquests efectes positius i aquesta decisió definitiva de tirar endavant el nou centre també. Amb la qual cosa podem..., per part nostra no hi ha inconvenient, que, si vostès accepten l'esmena, l'aprovem avui, perquè el que fa és abundar en aquesta idea de compromís. I, en tot cas, ara hi ha els mòduls i encara s'ha de fer l'escola, diguéssim. Vull dir, que em semblaria molt bé.

#### La presidenta

Ens falta saber l'opinió del Partit Popular, si accepta l'esmena.

#### El Sr. López i Rueda

Sí, senyora presidenta, acceptarem l'esmena.

#### La presidenta

Entenem, doncs, que amb l'acceptació de l'esmena s'aprova per assentiment. D'acord? *(Pausa.)*

Queden aprovades, doncs, les propostes 2 i 3 per assentiment.

#### Proposta de resolució

sobre la construcció del CEIP Agnès, de Sitges (Garraf), i sobre la instal·lació d'una protecció acústica que hi redueixi l'impacte de l'autopista C-32 (tram. 250-02105/08)

Passem a la 4, que és la Proposta de resolució sobre la construcció del CEIP Agnès, de Sitges, i sobre la instal·lació d'una protecció acústica que hi redueixi l'impacte de l'autopista C-32, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular. Senyor López, té la paraula.

#### El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. El centre d'educació infantil i primària Agnès, de Sitges, que es troba al Garraf, més conegut com el CEIP Sitges II, es troba actualment ubicat en mòduls prefabricats i es troba en una situació, diguem-ne, provisional, al carrer Josep Irla del municipi.

Malgrat que el departament es va comprometre a unes noves instal·lacions, adients per poder tornar a ubicar el centre escolar, que aquestes estaven previstes originàriament per a l'any 2008, després es va endarrerir i es va parlar de la posada en marxa el curs escolar..., l'any 2011-2012... Malgrat tot això, totes aquestes promeses trencades i tornar a prometre i que, sobretot, actualment el CEIP està considerat com a prioritat u en la

planificació de construccions escolars del Departament d'Educació, encara no tenim cap proposta d'aquest departament.

No només perquè porta un considerable endarreriment, que està comportant importants perjudicis a tota la comunitat educativa d'aquest centre, però especialment als alumnes, ja que estem perdurant en el temps una situació que inicialment havia de ser transitòria, sinó que ens preocupa també que la futura ubicació del centre en els terrenys que li pertocaven està al costat tot just de l'autopista Pau Casals, C-32, al pas per la localitat de Sitges.

Nosaltres, malgrat que som conscients que es compleixen els requisits exigits per la Generalitat de Catalunya per a la construcció d'aquest tipus d'equipament..., existeix l'inconvenient provocat pel soroll que en els, diguem-ne, terrenys on anirà l'escola es pugui produir.

Per això, demanem una doble proposta. Primer, iniciar amb la major celeritat possible els tràmits necessaris que conculguin amb la construcció d'aquest edifici que els he esmentat; i, després, també arribar a un acord amb l'empresa concessionària de l'autopista Pau Casals, C-32, i amb l'Ajuntament de Sitges per a la instal·lació d'una tanca acústica que redueixi o suprimeixi l'impacte ambiental que ocasiona el soroll dels vehicles que hi circulen.

Gràcies, senyora presidenta.

#### La presidenta

Gràcies. Atès que no hi ha esmenes presentades, passàriem a escoltar l'opinió dels grups. Per Convergència i Unió, senyora Rigau.

#### La Sra. Rigau i Oliver

La nostra posició és a favor de la proposta de resolució.

#### La presidenta

Gràcies. En nom dels grups que donen suport al Govern, senyor Freixanet?

#### El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyora presidenta. La nostra proposta serà de rebuig, però bàsicament ben argumentada, entenc jo. És a dir, ben argumentada, perquè –com ha dit el mateix senyor López– forma part, doncs, de prioritat u; i, per tant, el projecte educatiu es tirarà endavant, de la construcció del CEIP Agnès, aquest any 2010. Per tant, des d'aquest punt de vista, a part dels seus requeriments, doncs, ja el Departament d'Educació, el Govern de la Generalitat, ja el té previst, no? Li haig de dir que la construcció d'aquest edifici serà de construcció tradicional; per tant, no serà de les industrialitzades. Per tant, sabem que entre finals de 2011, calculem, doncs, que ja estiguin plenament en funcionament aquestes obres, no?, de construcció.

A més a més, i pel que fa al respecte al tema de la C-32, penso que aquí hauríem de fer un parell de considera-

cions. Una consideració és que els ajuntaments tenim l'obligació de cedir els terrenys amb tots els serveis posats allà, a peu d'obra. Per tant, des d'aquest punt de vista es poden donar tres circumstàncies aquí –o dues circumstàncies. Una, que el mateix ajuntament a l'hora de cedir definitivament el terreny cregui que aquesta mesura mediambiental és obligatòria, i, per tant, ell mateix posar-la, o, si és el cas, el departament de la matèria o bé el ministeri responsable de la matèria sigui ell qui, en el seu moment, pugui construir aquesta tanca de protecció.

Perquè vostè sap que en moltes d'aquestes obres acaben sent els departaments en qüestió els que ho acaben executant. Per tant, estic convençut que si l'ajuntament així ho considera necessari, o ells mateixos o bé el departament o el ministeri en qüestió, doncs, podran resoldre aquesta situació. Per tant, des d'aquest punt de vista, creiem que el Govern ja està fent els seus deures adequadament, i, per tant, li rebutjarem la seva proposta.

#### **La presidenta**

Gràcies.

Doncs, passem a la votació.

Vots favorables?

Vots en contra?

Queda rebutjada per 6 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Permetin-me, senyores i senyors diputats, fer-los avinent que el senyor Planell, Josep Planell, que és director de l'Institut de Bioenginyeria de Catalunya, ens convida a visitar les instal·lacions d'aquest centre, i que la visita s'ha concretat per al proper dia 4 de febrer a les quatre de la tarda.

Com sempre, la cambra posa al servei nostre, doncs, un minibus, per poder-nos desplaçar allà. Es tractaria de marxar, doncs, aproximadament a les 15.30, per poder arribar puntualment a les sis. La visita dura una hora i mitja com a màxim. I els serveis de la cambra es posaran en contacte amb tots vostès perquè confirmin les seves assistències, eh?

Esperem que, aprofitant que el dematí d'aquest dia, doncs, hi ha comissió, a la tarda poguéssim fer la visita aquí, a l'Institut de Bioenginyeria de Catalunya, en el qual el seu director ens diu que estan desenvolupant un potencial científic i tecnològic molt avançat i sobretot amb aplicacions per a la biomedicina i la salut. Crec que és interessant.

Gràcies. Aixequem la sessió. Bon dia.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i set minuts.